

C.O.Rosenius, Elämän leipää

Otsikot: Väinö Hotti

KRISTUS ON SYÖTÄVÄ KOKONAAN

"Kristus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi" (1. Kor.1:30).

Moniin vanhan liiton aikana pääsiäislampaan syömisestä annettuihin määräyksiin kuului myös se, että se oli syötävä kokonaan eikä siitä saanut jättää mitään huomiseksi. Jos jotakin jäi yli, oli se poltettava.

Ajattele, mikä määräys: Karitsa oli syötävä kokonaan. Ymmärrätkö sinä tätä? Ymmärrätkö, mitä Herra tällä on tahtonut sanoa sinulle? Sinä et saa ottaa Kristuksesta ainoastaan sitä, mikä sinua miellyttää, sinun on otettava hänet vastaan kokonaan, sellaisenaan - niin kuin hän on tullut meille Jumalalta viisaudeksi ja vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Tässä ei tule kysymyksenkään oma valikoiminen, oma ajatteleminen ja päätteleminen autuuden tiestä, vaan Jumala on jo antanut määräyksensä; sinun on vain kuunneltava ja toteltava. Sen, joka ei tahdo viettää pääsiäistä, ei tarvitse siitä välittää. Mutta sen, joka tahtoo, on vietettävä sitä niin kuin on kirjoitettu - ja Karitsaa ei saa paloitella, se on syötävä kokonaan.

Muutamit paloittelevat Karitsan niin, että he ottavat Kristuksen ainoastaan viisaudeksi, profeetaksi ja nauttivat hänen etevistä opetuksistaan. Mutta siinä kaikki! He eivät tarvitse häntä itseään hyödykseen; he eivät ole syntihädässä, niin että he tarvitsisivat hänen sovitusiaan ja vanhurskauttaan - he eivät tarvitse häntä ylimmäiseksi papikseen. Ei hän saa myöskään tulla heidän kuninkaakseen ja hallita heitä eli tulla heille pyhitykseksi ja lunastukseksi. Nämä ovat niitä, jotka filosofoivat kristinuskosta ja joiden koko kristinusko on päässä, selvissä, hyvin järjestetyissä käsityksissä ja tiedoissa, mutta jotka eivät milloinkaan ryhdy sovelluttamaan niitä itseensä, omaan sydämeensä ja elämäänsä. Oi, kuinka kauheasti he pilkkaavatkaan Pyhää Jumalaa! Tällaisille, asioita ainoastaan tutkiville järkikristityille Herra on kerran sanova: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', sentähden teidän syntinne pysyy."

Toiset ottavat Kristuksen ainoastaan esikuvakseen ja pyhitykseen ja arvelevat, että hänestä siten tulee heidän vanhurskautensa. He tahtovat Kristuksen ainoastaan kuninkaakseen. He pitävät ääntä ainoastaan hänen seuraamisestaan, siitä, mitä heidän itsensä on tehtävä ja miksikä heidän itsensä on tultava, omasta nöyryydestään, rukouksestaan, kieltämyksestään yms. Ja sentähden he näyttävät mitä ilmeisimmin vakavilta kristityiltä.

Mutta kaiken tämän alla piilee syvä, ääretön kuvittelu oman vakavan jumalisuuden arvosta, niin etteivät he senkään tähden koskaan tule oikein sellaisiksi kurjiksi ja kadotetuiksi syntisiksi, joilla ainoastaan Kristuksen sovintoveressä on elämänsä ja lohdutuksensa. Vaikka he järjellään oikein tunnustavatkin uskon oppia, heidän sydämensä on kuitenkin uponnut siihen, mitä he itse tekevät ja mitä heidän pitäisi tehdä. Sentähden tämä myös on heidän "suunsa virsi", heidän ensimmäisensä ja viimeisensä - se ei ole se virsi, jota autuaat laulavat Siionin vuorella: "Karitsa, joka on teurastettu ja joka on meidät Jumalalle verellensä ostanut." Heidän virtensä on Karitsa, joka on meidän esikuvamme ja on pyhittänyt meidät hengellensä.

Tämä osoittaa sydämen varsinaisen aarteen ja lohdutuksen olevan siinä, mitä heissä on vaikutettu, eikä siinä, minkä Karitsa itse verellensä on meille ansainnut. Ja mitä tästä on sanottava? Täytyy sanoa: tämä teidän vakavuutenne ja jumalisuutenne on todella hyvä ja kiitettävä asia, mutta vahinko vain, ettei se mene hieman syvemmälle, nimittäin siihen asti, että te joutuisitte häpeään kaikessa tässä ja kokonaan köyhinä, kadotettuina syntisinä oppisitte tuntemaan kaiken tämän viheliäisyyden Jumalan silmien edessä, jonka edessä ainoastaan yksi kelpaa: Karitsa, joka on teurastettu ja on meidät verellensä Jumalalle ostanut.

Kolmanneksi on myös muutamia, jotka kyllä haluavat Kristuksen sovitukseseen, mutta eivät pyhitykseen, nimittäin nuo lihalliset vaeltajat kristittyjen pienessä joukossa, jotka mielellensä kuuntelevat tuota suloista sanomaa, etteivät mitkään synnit tuomitse meitä eivätkä mitkään hyvät teot tee meitä autuaiksi. Mutta nämä eivät tahdo kuulla mitään lihan kuolettamisesta ja Kristuksen seuraamisesta, vaan nurisevat ja valittavat, että sellaista opettamalla raskautetaan heidän omiatuntojansa lailla. "He ottavat", niin kuin Luther sanoo, "ainoastaan vaahdon evankeliumista", ja saattavat paljon puhua armosta ja uskosta. Mutta kun he tulevat arkiseen elämäänsä, heissä ei ole mitään Herran pelon henkeä, vaan he elävät vapaasti synneissensä ja vääryyksissensä. He ovat oksia Kristuksessa, jotka eivät kannu hedelmää ja joita ei puhdisteta, taivuteta eikä karsita, vaan jotka saavat kasvaa vapaasti, sellaisina kuin itse haluavat. Kristus ei ole heille elämän ohjenuora.

Mitä heille on sanottava? Näin: teidän intonne evankeliumin ja omantunnon vapauden hyväksi on oivallista; mutta - minkätähden te ette rakasta kuritusta? Eivätkö Kristus ja apostolit ole puhuneet myös kehoituksen sanoja? "Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut."

Kuule, Karitsaa ei saa paloitella, se on syötävä kokonaan. Mutta kaikki nämä erehtyvät siinä, että he enemmän ajattelevat kuin kuuntelevat, eivätkä oikein tarkkaa sanaa. Huomaa sentähden: Karitsa on syötävä kokonaan (5.3).

PUHUMINEN JA USKO

"Koska meillä on sama uskon Henki, niinkuin kirjoitettu on: 'Minä uskon, sentähden minä puhun', niin mekin uskomme ja sentähden me myös puhumme" (2.Kor.4:13).

Tässä ehkä joku sanoo: "Mutta onhan kuitenkin monia hurskaita kristittyjä, jotka eivät koskaan *puhu* siitä, *mihin uskovat*, vaan osoittavat uskonsa teoillaan." Tähän vastataan vain: missä niin on kirjoitettu? Missä Jumalan sanassa on kirjoitettu, että sellaiset ovat *kristittyitä*, joilla ei koskaan ole halua puhua *Kristuksesta*?

"Mutta hehän ovat niin *hurskaita*?" Niin, ja kuitenkin: missä on kirjoitettu, että he ovat kristittyjä? Hurskas ja hiljainen, rehellinen ja ihmisystävällinen vaellus voi johtua monesta seikasta eikä sen tarvitse olla uskon hedelmä. Missä on kirjoitettu, että ne, jotka ovat saaneet sydämeensä niin suuren aarteen kuin Kristus on, voisivat vaieta hänestä?

Raamatun sanaa ja esimerkkejä katsoessamme voimme myöntää vain niin paljon, että jotkut horjuvat tai muuten heikot armolapset voivat jonkin aikaa tai määrättyinä aikoina olla hengellisesti mykkiä; mutta ei koskaan ole Jumalan tarkoitus ollut, että he aina sellaisina pysyisivät. Jonkin aikaa Joosef arimatialainen saattoi olla Jeesuksen opetuslapsi "*salaa, juutalaisten pelosta*"; oli aika, jolloin Nikodeemus vain yön suojassa meni Jeesuksen tykö; mutta kerran molemmat esiintyivät avoimesti tunnustaen Jeesuksen nimeä.

On aivan toista, jos me heikkoudesta, ihmispelosta tai lihan hitaudesta välistä vaikenemme Herrasta; näin voi yhä vielä uskoviille käydä, ja se on aina anteeksiantamuksen alaista, koska he etsivät sekä anteeksiantamusta että uutta voimaa kaikkia syntejään ja puutteitaan vastaan. Mutta aivan toista on, jos meidän uskomme ja hengellisyytemme on sellaista, ettei se ole koskaan tuonut mukanaan sisäistä halua ja tarvetta tunnustaa Jeesusta. Tässä täytyy Jumalan sanan merkitä enemmän kuin kaikkien ihmisten ajatusten ja mielipiteiden. Ja nyt Jumalan sana nimenomaan opettaa - niinkuin me jo olemme nähneet - ensiksi, että aivan luonnollista on puhua siitä, mikä täyttää meidän sydämemme; toiseksi, että totinen usko täyttää sydämen suurilla taivaallisilla aarteilla ja tuo sinne innon ajaa Herran asiaa ja sielujen etua - ja että kaiken tämän täytyy myös ilmetä puheissamme. Edelleen Jumalan sana opettaa, että uskovaiset kaikkina aikoina ovat tunnustaneet Jeesusta, eivät ainoastaan teoillaan, vaan *myös suullaan* - "*siitä suu puhuu*", Herra Kristus sanoi. Ja Raamattu opettaa, etteivät he puhuneet ainoastaan vaadittaessa, vaan *sydämen kyllyydestä* - "*sydämen kyllyydestä suu puhuu*", niin Herra sanoo.

Kaikesta tästä seuraa nyt erityisesti kolme tärkeää opetusta. Ensiksikin: ellet vielä koskaan ole saanut sellaista mieltä, että halusi on puhua

hengellisistä asioista; ellei sinulla myöskään ole rakkauden intoa toimia Herran kunnian ja toisten sielujen pelastuksen puolesta, niin että toivot voisiasi puhua jotakin, joka voisi edistää näin tärkeitä asioita, niin ole varma siitä, ettet ole vielä kokenut, mitä elävä usko on, vaan että - vaikka kaikki pitäisivät sinua kristittyinä - sinä kuitenkin elät jossakin väärässä itse tekemässäsi hurskaudessa.

Jos sinä nyt haluat auttaa asiaa sillä tavoin, että alat nähdä vaivaa ja puhua Jeesuksesta saadaksesi sillä tavoin elävän uskon tuntomerkin, on sen vain itsensä peittämistä. Raamattu puhuu tunnustuksesta, joka lähtee *sisäisestä halusta ja tarpeesta*, jonka usko vaikuttaa; se ei puhu tunnustuksesta, joka on pakollista ja vaivanalaista. Ei, ole varma siitä; sinulta puuttuu itse tunnustuksen *lähde*, elävä usko. Valita nyt tätä hätääsi Herralle äläkä anna itsellesi rauhaa, ennenkuin olet tullut sellaiseen uskoon, joka itsestään vaikuttaa sen, mitä koko Raamatusta näet kaikkina aikoina totisen uskon vaikuttaneen.

Toinen opetus on tämä: jos Jumalan armosta olet saanut sellaisen uskon Jeesukseen, että halusi on puhua hänestä ystävillesi ja todistaa hänestä toisten hyödyksi ja hänen kunniaksensa, niin - vaikka suuri heikkous ja monet laiminlyönnit tässä kohdin nöyryyttävätkin sinua, mutta tämä kuitenkin on sinun *halusi* ja sinä uskosi virkistyessä tunnet myös suuremman halun ja voiman tunnustamiseen kuin ennen - niin tiedä, että tämä kaikista puutteistasi huolimatta todistaa Herran antaneen sinulle armonsa ja vaikuttaneen sinussa sen uskon, josta meidän tekstimme ja koko Raamattu puhuu. Lihalla ja verellä ei koskaan ole tätä halua puhua Jeesuksesta, tätä sielujen pelastuksen ja Herran kunnian rakkautta. Jumalan työ tunnetaan sen hedelmistä ja myös "niiden huulten hedelmästä, jotka hänen nimeänsä ylistävät".

Kolmas opetus on tämä: jos olet kokenut kaiken tämän ja sinä hengessäsi haluat todistaa Herrasta, mutta lihan hitaus, maailman vihollisuus tahi ystävyys ja muut seikat estävät sinut siitä: *valvo* silloin ja *rukoile*, ettet tässä seuraa lihaasi ja tule tottelemattomaksi Hengelle, sillä silloin voi Jumalan työ sinussa tukehtua (11.11).

UUSI LUOMUS

"Katso, uudeksi minä teen kaikki" (Ilm.21:5).

Kun kaikki se uusi, minkä Herra vaikuttaa meissä evankeliumin välityksellä, on kouriintuntuva todistus todella tapahtuneesta Hengestä *syntymisestä*, "uudesta luomuksesta", uudesta luomisesta, on sangen tärkeätä tutkia sitä.

Katsokaamme sentähden hieman lähemmin niitä *uusia asioita*, jotka osoittautuvat jokaisessa uudestaan syntyneessä ihmisessä. Niitä ei ole vain uusi hengellinen näkö ja kuulo, vaan myös uusi sydän, uudet ajatukset ja uusi puhe, uusi elämä ja uusi suhde koko maailmaan. Ennen

me esim. näimme ja kuulimme Jumalan tuomioita ja lupauksia, niinkuin emme olisi niitä nähneet tai kuulleetkaan; ja näin kävi silloinkin, kun pidimme sanaa Jumalan omana sanana. Me näimme omin silmin, mitä se meille sanoi, me kuulimme sen omin korvin, mutta emme tajunneet sitä. Me saatoimme nähdä ja kuulla sellaista, mikä sisälsi meidän iankaikkisen kuolemamme ja tuomiomme ja kuitenkin me saatoimme heti unohtaa sen, saatoimme kuitenkin sen jälkeen syödä, juoda ja nukkua. Ja yhtäkaikki me pidimme sitä *Jumalan* sanana!

Nyt me taasen näemme ja kuulemme sanaa, niin että se koskee meihin, että me sekä peljästyimme että tulemme lohdutetuiksi, tulemme sekä murheellisiksi että iloisiksi, jopa se antaa suunnan koko meidän elämällemme. Ennen saatoimme ajatella vapaasti ja oman mielemme mukaan hengellisistäkin asioista; nyt taasen Jumalan sana on alituisena ratkaisevana ohjenuorana meidän mielipiteillemme. Ennen meillä oli sangen hyviä ajatuksia itsestämme ja olimme lohdutettuja ja hyvällä mielellä, vaikka emme ravinneetkaan itseämme evankeliumin sanalla; nyt me taasen tulemme aina alakuloisiksi ajatellessamme itseämme ja saamme lohdutuksen ainoastaan evankeliumista.

Mutta eivät ainoastaan näkö, kuulo ja ajatukset ole muuttuneet, vaan myös itse *sydän*, niin että meillä nyt on suurin huvimme ja ilomme siinä, mikä ennen oli meille epämieluisia ja inhottavaa; sitä vastoin me nyt kärsimme siitä ja meitä vaivaa se, mikä ennen oli meidän suurinta huviamme ja rakkainta ajanvietettämme.

Mutta "sydämen kyllyydestä suu puhuu". Ennen saatoimme puhua miljoonia sanoja pelkistä turhista asioista ja tehdä tämän kevyesti ja aivan helposti, mutta emme koko vuotena saattaneet puhua puoltakaan tuntia Vapahtajasta ja hänen taivaallisista aarteistaan - me olimme hengellisesti mykkiä; nyt taasen meillä ei ole rakkaampaa puheenaihetta kuin Jumala, hänen sanansa ja hänen armonsa.

Mutta niin on myös meidän *elämämme* laita. Ennen elimme vapaasti oman mielemme ja omien himojemme mukaan, oman etumme ja kunniamme vaatimusten mukaan; nyt me olemme saaneet sekä pyhän mielen että pyhän kurin kaikkeen elämäämme.

Lyhyesti: me olemme niinkuin uudessa maailmassa, jossa ovat uudet surut ja uudet ilot, uudet pyrkimykset ja uudet vaarat. Me olemme tulleet uuteen suhteeseen Jumalaan, itseemme ja kaikkiin ihmisiin: *Jumalaan*, sillä kun hän oli ennen meille tuntematon Jumala tai peljätty tuomari, hän nyt on meidän rakas Isämme; *itseemme*, sillä kun me ennen olimme yksimielisiä oman lihallisen sydämemme kanssa, olemme nyt alituisessa riidassa sen kanssa; *maailmaan*, sillä kun me ennen olimme sen ystäviä, me nyt pelkäämme sitä kuin vihollista - niinkuin sanakin opettaa sen olevan yhden kolmesta päävihollisesta: "perkele, maailma ja oma lihamme."

Se "mikä on vanhaa, on kadonnut, katso: uusi on sijaan tullut".

Tämähän on ylenmäärin arvokasta ja lohdullista ajateltavaa. Ajattele, me näemme omin silmin tällaisia uusia luomuksia, vieläpä, kuinka koko sydän luodaan uudestaan, mitä ei mikään ihmismahti maailmassa saa aikaan! Emmekö heräisi ylistämään suurta armollista Jumalaa, joka tekee tällaisia ihmeitä meidän keskuudessamme! Ja sinä, joka et vielä ole kokenut tätä hengellistä uudestaanluomista, mutta näet sen toisissa, etkö sinäkin ala aavistaa, että tällainen hengellinen uudestaanluominen on välttämätön jokaisen ihmisen autuuteen?

Ja kaikki tämä uusi syntyy meissä ainoastaan armon kautta, evankeliumin lupauksesta - laki ei voinut sitä aikaansaada. Tästä apostoli sanoo: "Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vaiko uskossa kuulemisen kautta?" Ei, ainoastaan lupauksen kautta syntyi tämä uusi elämä meissä. Ja niin kävi juuri silloin, kun me olimme epätoivoisia itsestämme ja kaikesta omasta tekemisestämme. Sentähden meitä syystä nimitetään "lupauksen lapsiksi". Ja nämä yksin ovat *Jumalan lapsia*, apostoli sanoo. Tätä hän kaikkialla teroittaa todistukseksi siitä, että Jumala on uskollinen sanoissaan, vaikka epäuskoiset ne hylkäävätkin; sillä Jumalan lupaukset koskevat ainoastaan totisia israelilaisia eivätkä niitä, jotka ainoastaan "lihan mukaan ovat Aabrahamin siementä". "Jos joku on Kristuksessa, niin hän on *uusi luomus*." Niin sanoo Johanneskin Jumalan lapsista evankeliuminsa ensimmäisessä luvussa: "Jotka *eivät ole syntyneet verestä*, eivätkä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan *Jumalasta*" (9.11).

KUTSUTTU PYHITYKSEEN

"Jumala ei ole kutsunut meitä saastaisuuteen vaan pyhitykseen" (1. Tess.4:7).

Tämä suuri pääkappale pyhityksestä on lähinnä sitä pääkappaletta, joka käsittelee *Kristuksen sovitusyötä* ja sen vastaanottamista *uskolla*, ja sen jälkeen tärkein hengellisen elämän ylläpitämiselle. Tai oikeammin sanottuna: hengellinen, vieläpä iankaikkinen elämä on näissä kahdessa pääkappaleessa: Kristuksen vanhurskaus meidän edestämme ja Hengen pyhyys meissä. Ne suhtautuvat toisiinsa armon valtakunnassa niinkuin *luomistyö* ja *ylläpitäminen* suhtautuvat toisiinsa luonnon valtakunnassa.

Tuhannet sielut, jotka "ovat Hengessä alkaneet, ovat lihassa päättäneet" vain sentähden, etteivät he kyllin ajoissa ja kyllin vakavasti ole ottaneet sydämelleen tätä pääkappaletta, eivät ole kyllin tarkanneet Herran sanaa ja Henkeä hänen tahtoessaan vaikuttaa pyhitystä heissä.

Katso tässä erästä tapausta: ihminen herää ja alkaa huolella etsiä pelastusta. Tavallisesti hän tulee ensin lain orjaksi ja tekee onnetonta työtä pystyttääkseen omaa vanhurskauttansa; hän koettaa parantaa itseänsä, panna pois syntinsä, valvoa, rukoilla ja taistella niitä vastaan, voidakseen sitten, kun tämä kerran on onnistunut, vastaanottaa armon ja

lohdutuksen Kristuksessa. Mutta se epäonnistuu alituisen; synti tulee hänelle ylivoimaiseksi, hän lankeaa, nousee jälleen, mutta lankeaa taasen. Hän tekee sitä, mitä hän ennen pelkäsi; hän tulee suruttomaksi, kovaksi, kevytmieliseksi, niin että hän pelästyy ja joutuu epätoivoon - lyhyesti: "synti tulee ylenmäärin suureksi synniksi."

Tässä onnettomassa tilassa hän saa kuulla evankeliumia, kuulla, että Kristus on tullut *syntisiä* pelastamaan, *tekemään jumalattoman vanhurskaaksi*; että me tulemme vanhurskaiksi ilman ansiotamme, ilman tekoja, ilman lakia, armosta, uskosta yksin. Tästä hän saa elämän, tässä hän näkee pelastuksen, tässä armon sanassa hän saa lunastuksensa, lohdutuksensa, taivaan valtakuntansa maan päällä ja alkaa nyt todella elää Jumalan lapsen ihanassa vapaudessa; "sillä jonka Poika vapaaksi tekee, se on todella vapaa."

Nyt tätä uskon elämää seuraa heti uusi pyhä mieli, halukas ja valmis kaikkiin hyviin tekoihin; hänellä on nyt uusi voima vaeltaa Kristuksen seuraajana, se on helppoa; ja niin on todella oikea pyhitys hänessä alkanut; hän on nyt istutettu oikealle paikalle niinkuin palmupuu vesiojien tykönä, nimittäin istutettu Kristukseen ja elää hänen sovituksestaan.

Kuka uskoisi, että juuri keskellä tätä suloista kevät-kukintaa, keskellä evankeliumin sanan kasvua antavaa sadetta ja auringonpaistetta syntyisi se mato tai mädännys, joka pian voi tuhota koko kauniin istutuksen? Niin käy kuitenkin murheellisen usein. Ja miten se tapahtuu?

Ehkäpä seuraavalla tavalla: ensiksi tulee aikaisin vanha käärme, joka vietti Eevan petollisuudellaan, viekas saatana ja tahtoo nyt, koskapa hän ei voi lailla eksyttää ja pitää ihmistä vankinaan, saada hänet lankeamaan vastakkaiselle puolelle. Hän antaa nyt ihmiselle ajatuksen lohdutuksesta, jota sana ei ole koskaan antanut, nimittäin sen, että niinkuin hän nyt on vapautettu kaikesta synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, lain kirouksesta, kuoleman ja perkeleen vallasta, niin hän on myös välttänyt kaiken vaaran, niin ettei hänen tarvitse enää mitään peljätä, vaan kaikki on hänelle pelkkää huvia. Mutta tämä on yhtä vahingollinen kuin vääräkin ajatus; sillä vanhurskautettu sielu ei ole vielä välttänyt kaikkea vaaraa; ja vaara on kahdenkertainen, suuri ja lähellä oleva silloin, kun ei sitä peljätä.

Vanhurskautettu ihminen on kylläkin vapaa synnin syyllisyydestä ja tuomiosta ja kirouksesta, mutta jäljellä on vielä toinen vihollinen, joka voi viedä häneltä koko saavutetun aarteen, nimittäin paha liha, hänessä asuva turmelus, joka lakkaamatta tahtoo liittyä perkeleeseen ja maailmaan. Vaikka nyt tämä sinussa asuva synti ei tuomitsekaan sinua eikä sitä sinulle lueta niin kauan kuin olet Kristuksessa, se voi kuitenkin tehdä jotakin paha, ellei sitä ajoissa ahdisteta eikä jokapäiväisen parannuksen kautta ristiinnaulita ja kuoleteta - niin, se voi aikaansaada kauhistuttavan paljon paha: *tukahduttaa ja kuolettaa hengellisen elämäsi*. Tämän Jeesus nimenomaan sanoi orjantappuroista, jotka

kasvoivat yhtä aikaa hyvän siemenen kanssa ja tukahduttivat sen. Ja silloinkin on koko aarre kuitenkin menetetty, aivan niinkuin et olisi koskaan sitä voittanutkaan.

Mutta tämän saatanan eksytyksen lisäksi tulee vielä joitakin myötävaikuttavia seikkoja ihmisen puolelta. Hän lukee Jumalan sanasta vakavia kehoituksia siitä, ettei hän saisi antaa uudestaan vangita itseänsä orjuuden ikeeseen, vaan hänen tulisi pysyä siinä vapaudessa, johon Kristus on meidät vapauttanut. Tästä hän hyvän opetuksen ohessa saa myös sen väärän mielipiteen, ettei hänen nyt paljoa tarvitse välittää sanasta, joka vaatii meiltä jotakin, vaan hänen on pitäydettävä yksinomaan suloiseen evankeliumiin.

Hän siis sekoittaa (kun on puhe vapaudesta lain orjuudesta) *omantunnon* ja *lihan* keskenään, *vanhurskauden Jumalan edessä* ja elämän *maan päällä* keskenään ja ulottaa vapauden näihin molempiin aivan erilaisiin seikkoihin. Niin, valitettavasti! - hän antaa paljon enemmän vapautta lihalle ja elämälle kuin omalletunnonle; sillä se turmelus ja pahuus on meidän luonnossamme, että me tahdomme omassatunnonssamme olla lainalaisia ja orjia, mutta lihassa ja elämässä vapaita ja laittomia. Kun nyt sanakin puhuu vapaudesta lain orjuudesta eikä hän oikein erota, minkä pitäisi olla vapaata ja minkä sidottua, ja sen lisäksi tulevat alituiset synnin kiusaukset, käy helposti niin, että hän "sallii vapauden olla yllykkeeksi lihalle" ja "kääntää meidän Jumalamme armonirstaisuudeksi" (16.10).

USKON JA JÄRJEN KAMPPAILU

"Hän (Aabraham) ei heikentynyt uskossa" (Room.4:19).

Ei heikentynyt uskossa. Tämä on tavallinen tapa ilmaista heikkouden vastakohtaa ja merkitsee siis sitä, että hänellä oli hyvin vahva usko. Tätä älköön kuitenkaan ymmärrettäkö niin, kuin ei Aabrahamin koskaan olisi ollut taisteltava epäuskoa vastaan tai niin kuin hän ei koskaan olisi tuntenut sitä heikkoutta uskossa, josta muut pyhät tavallisesti ovat kärsineet.

Apostoli tiesi historiasta hyvin, ettei Aabrahamkaan lupausta uudistettaessa (1.Moos.17) voinut välttää ajatusta omasta ja Saaran korkeasta iästä, minkä me näemme siitä, että hän hymyillen sanoi sydämessään: "Voiko minulle, joka olen sadan vuoden vanha, syntyä poika?" Ja juuri nyt hän alkoi puhua Ismaelistä, niinkuin hän jo edeltä käsin olisi tahtonut ehdottaa, että Eleasarin poika tulisi hänen perillisekseen.

Mutta kun apostoli kuitenkin sanoo: "Hän ei heikentynyt uskossa", hän antaa meille tällä tavoin sangen hyödyllisen opetuksen uskon luonnosta, sen voimasta ja heikkoudesta. Me luulemme tavallisesti, että uskon voiman tulee osoittautua alituisesti iloisena ja rohkeana henkenä ja että

sitä vastoin heikkouden, pelon ja huolen tunne merkitsee heikkoa uskoa. Tästä me nyt voimme oppia jotakin.

Aabrahamilla oli hyvin vahva usko, ja kuitenkin hän joutui pelon ja vavistuksen valtaan. Tosiasia on, että uskon voima osoittautuu varsinaisesti pimeyden aikana ja ahdingossa - ei iloisina ja valoisina päivinä. Iloinen ja rohkea mieli saattaa usein merkitä ainoastaan sitä, että ollaan kevytmielisesti välinpitämättömiä pyhistä velvollisuuksista ja uhkaavista vaaroista, tai myös sitä, että nautitaan suloisia armon tunteita. Mutta kun valppain silmin tarkataan huolestuttavia seikkoja ja vailla kaikkea tuntuva armoa kuitenkin pidetään kiinni Herran lupauksista ja niiden perusteella ollaan rohkeita ja iloisia, on se varmasti merkki vahvasta uskosta. Tätä vähäisempi merkki samasta uskosta ei ole se, että vaikkei voidakaan iloita ja olla rohkeita pimeyden keskellä ja taisteluissa, kuitenkin pidetään kiinni Jumalan voimasta ja uskollisuudesta.

Kun tässä sanotaan, että Aabraham ei heikentynyt uskossa, merkitsee se sitä, että hän taistelussa järkensä kanssa, järkensä, joka tahtoi riistää häneltä toivon, Jumalan voimasta saavutti voiton. Sen voimasta hän kuitenkin voitollisesti kesti taistelun, ei jättänyt Jumalan lupausta eikä toivoa sydäimestään, vaan yhä ja aina, miten mahdottomalta kaikki näyttikin, odotti lupauksen toteutumista, kunnes vihdoinkin järjen hymy muuttui autuaaksi näkemisen hymyksi: Saaran lapsi tuotiin hänen silmiensä eteen ja onnellinen äiti puhkesi lausumaan: "Jumala on saattanut minut naurun alaiseksi." Mutta apostoli selittää vielä, missä Aabrahamin uskon voima osoittautui, sanoessaan: *Vaikka näki, että hänen ruumiinsa oli kuolettunut – sillä hän oli noin satavuotias – ja että Saaran kohtu oli kuolettunut.* Hän on varmasti tuntenut kuolettuneen ruumiinsa ja sadan vuotensa painon; vihollinen ja järki ovat kaikeksi muistuttaneet häntä Saaran hedelmättömyydestä; mutta hänen uskonsa vahvuus oli siinä, ettei hän antanut katseensa pysähtyä näihin masentaviin seikkoihin, ei antanut niiden vangita itseään, vaikka hänen täytyikin taistella ajatuksiensa vastaan. Hän asetti aina Jumalan kaikkivallan ja totuudellisuuden järjen vastaväitteitä vastaan. Hänen voimansa oli tämä: *Jumala on sen sanonut*, "hän, joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, niinkuin ne olisivat"; *Jumala on sen sanonut*, hän, joka on luonut maailman tyhjästä eikä voi valehdella. Tämä merkisi enemmän kuin hänen ja Saaran "kuolettuneet" ruumiit. Hän ei uskonut näiden kuolettuneiden ruumiiden voimaan, vaan Jumalan kaikkivaltaan ja totuudellisuuteen.

Oi, mikä oivallinen esimerkki uskosta! Jospa me kerrankin oppisimme tekemään jotakin tällaista! Se, joka tahtoo olla kristitty ja kestää uskossa kaikkien Jumalan ihmeellisten johdatusten keskellä, tarvitsee varmastikin harjaantumista siinä, ettei hän katsoisi "kuolettunutta kristillisyyttään", puolikuollutta uskoaan, rakkauttaan, rukoustaan, vaan lakkaamatta katsoisi jotakin meidän ulkopuolellemme olevaa, nimittäin *Jumalaa, Jumalan ominaisuuksia ja lupauksia.* Siten esim. on tarpeen, ettet katso kuolettunutta *uskoasi*, vaan *Jumalan uskollisuutta*; et omaa

kuolettunutta rakkauttasi, vaan *Kristuksen* rakkautta; et kylmää ja surkeaa *rukoustasi*, vaan Jumalan *lujaa lupausta*; et voimatonta taisteluasi kiusauksissa, vaan "Jumalan väkevyyden voimaa", Jumalan uskollisuutta, hänen, "joka ei salli meitä kiusattavan yli voimiemme".

Mutta ole varma siitä, ettei tämä käy kevyesti; järjen kuolettaminen vaatii kovaa uskon taistelua, järjen, joka aina neuvoa meitä turvautumaan siihen, mitä itse olemme, teemme tai mihin itse kykenemme. Sentähden usko ja järki epäilemättä ovat tästä asiasta käyneet kiivaan taistelun Aabrahamin sydämessä; kuitenkin usko oli vihdoinkin voittanut ja pitänyt taistelulentän hallussaan; voittanut ja tuhonnut tuon kaiken kauheimman ja vahingollisimman Jumalan vihollisen, järjen. Niin täytyy tehdä kaikkien muidenkin uskovaisten ihmisten, jotka Aabrahamin kanssa käyvät uskon hämäriin ja salattuihin pimeyksiin. Sillä tavoin he antavat Herralle Jumalallemme kaikkein otollisimman uhrin (14.10).

KENELLE EHTOOLLINEN KUULUU?

"Joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa" (1. Kor.11:29).

Eräs kaikkein kauheimpia eksytyksiä puhuttaessa pyhästä ehtoollisesta on se, että kuka tahansa ihminen saattaisi ns. "kristillisellä valmistuksella" tulla otolliseksi ehtoollisvieraksi katsomatta siihen, onko hän todellinen Jeesuksen ystävä ja opetuslapsi vaiko ei; että *nekin*, jotka ennen ja jälkeen ehtoolliselläkäyntinsä koko elämänsä ajan kuuluvat suureen kääntymättömien joukkoon, saattaisivat *tilapäisellä valmistumisella tulla otollisiksi ja arvollisiksi nauttimaan* Herran pyhää ehtoollista. Oi, mikä kauhea eksytys! Jokaisen valistuneen kristityn hiuksetkin saattavat sen tähden nousta pystyyn!

Missä on Raamatussa ainoatakaan sanaa, joka viittaisi siihen, että *niidenkin* tulisi valmistautua Herran ehtoolliselle - sillä tavalla otollisiksi tullakseen - jotka eivät ennen ole kääntyneet Herran puoleen, jotka eivät ole Jeesuksen ystäviä ja opetuslapsia eivätkä kaikkina päivinänsä koko elämänsä ajan elä Kristuksesta ja Kristuksen kanssa?

Oi, että kaikki, joilla korvat on, kuulisivat, ja kaikki, joilla ääni on, huutaisivat pelosta tämän eksytyksen tähden! Vai antaisiko Kristus pettää itseänsä tilapäisellä valmistuksella, tilaisuutta varten otetulla hurskaudella ja pitäisi sinua sen tähden ystävänsä? Antaisiko Pyhä Henki esiin pakotetun ja teeskennellyn hurskauden, katumuksen, synnintunnustuksen ja rukouksen pettää itseänsä? Ja sen jälkeen sinä heti taasen palaisit vanhaan turhaan elämäsi - kunhan vain olisit suorittanut jokavuotisen ehtoolliselläkäyntisi?

Jumala armahtakoon! Ja Jumala herättäköön kaikki ne opettajat unesta, jotka eivät rehellisesti sano tätä kansalle! Eikö heidän pitäisi lyhyin,

selvin ja rehellisin sanoin lausua se totuus, että ollakseen oikea ehtoollisvieras, on kysymys ainoastaan *yhdestä asiasta*, nimittäin siitä, *oletko sinä Jeesuksen ystävä* ja opetuslapsi tai ainakin siitä, *huolehditko tästä ystävydestä ja etsitkö sitä, päästäksesi siihen* koko elinajaksesi.

Tilapäisellä valmistuksella ei arvolliseksi ehtoollisvieraaksi kukaan tule; siksi tullaan vain *kokonaisella kääntymyksellä*, jonka kautta ihminen *koko elämänsä ajaksi* tulee Jeesuksen ystäväksi ja opetuslapseksi. Jos tätä olet, olet arvollinen ehtoollisvieraaksi; ellet sitä ole, olet arvoton.

On turha vaivata itseänsä jollakin pelkällä tilapäisellä valmistuksella. Meidän tulee tietää, että me silloin joka tapauksessa "syömme ja juomme tuomioksemme", vaikka emme ainoastaan vuorokautta, vaan viikon ja kuukauden teemme työtä ehtoollisvalmistuksen hyväksi niin innokkaasti, että polvillamme kyyneliä vuodatamme - siitä huolimatta olemme arvottomia vieraita, syömme ja juomme tuomioksemme, niin kauan kuin tahdomme vain tilapäisesti valmistautua ehtoolliselle emmekä tahdo koko elämämme ajaksi tulla Herran omaksi, pysyä ja elää hänen alamaiseinaan hänen valtakunnassaan.

Tässä on kyseessä vain yksi asia! Kristus asetti tämän suuren aterian ystäviänsä varten. Se sisäinen yhteys, joka ehtoollisessa solmiutuu Kristuksen ja hänen uskoviansa välillä, on sama kuin se, josta hän sinä iltana, jolloin hän ehtoollisen asetti, sanoi rukouksessaan: "Minä heissä ja he minussa, että he olisivat täydellisesti yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa!" Ja siitä rukouksesta hän lisäsi: "Minä rukoilen heidän edestänsä, en minä maailman edestä rukoile." Ja kuinka olisi mahdollistakaan, että hän saattaisi rukoilla tätä maailman edestä? Kuinka olisi mahdollista, että hän saattaisi kehoittaa maailmaa viettämään kuolemansa muistoa, saattaisi kehoittaa halveksijoitaan syömään lihaansa ja juomaan vertansa?

Oi, on kamalaa ajatella, mitä se merkitsee, että ihminen, joka kaikkina päivinänsä "elää ilman Jumalaa maailmassa" ja tulee hyvin toimeen ilman häntä, kerran vuodessa astuu Jumalan kasvojen eteen hänen ystäviensä pyhällä rakkauden aterialla ja tahtoo siten osoittaa olevansa Kristuksen mitä hartain ystävä - palatakseen heti sen jälkeen vanhaan turhaan elämäänsä ja jumalattomaan menoonsa!

Eikö tämä ole aivan samaa kuin mitä Juudas teki astuessaan yrttitarhassa esiin ja tervehtiessään Jeesusta: "Terve, rabbi!", ja suudellensa häntä. Eikö Herra sano sellaisille ehtoollisvieraillekin: "Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit? Suunantamisellako Ihmisen Pojan kavallat?"

Eikö sinun koko sielusi ja ruumiisi vapise astua tällaisessa mielessä Jumalan kasvojen eteen? Etkö ymmärrä, että suuri, pyhä Jumala silloin sanoo sinulle: "Sinä tekopyhä, minä tiedän sinun tekosi! Sinä et ole *minun*, vaan *maailman* ystävä; mitä varten sinä tulet tänne, missä

minun ystäväni viettävät minun kuolemani muistoa? Minä tiedän, että sinä huomenna palaat jälleen palvelemaan maailmaa ja syntiä. Mene pois, sinä teeskentelijä!"

Etkö odottaisi tällaista vastausta siltä Pyhältä, jonka silmät ovat niinkuin tulenliekit - sinä, joka vain valmistut ehtoolliselle, mutta muuten et lainkaan välitä kuulua Herralle eli seurata häntä kaikkina elämäsi päivinä? (10.10).

ELÄMINEN LIHAN MUKAAN

"Jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman" (Room.8:13).

Tässä apostoli langettaa aivan lyhyesti ja suorasti tuomion kaikista niistä, jotka elävät lihan mukaan. Tässä hän tahtoo erityisesti herättää niitä, jotka *evangeliumin vapauden suojassa* suojassa tahtovat seurata lihan himoja; apostoli näet puhuu tässä kristittyjen joukolle. Hän tahtoo, jos mahdollista herättää heidät tästä eksyttävästä kuvittelusta, etteivät he vain elämän ja armon sijasta, joista he kerskaavat, jäisi iankaikkisen kuoleman valtaan. Ei lainkaan sovi, hän tahtoo sanoa, että te, jotka olette synnistä ja kuolemasta pelastetut ja tulleet osallisiksi Kristuksen armosta, nyt jatkaisitte entistä lihallista elämäänne; sillä jos niin teette, luuletteko kuitenkin voivanne säilyttää elämän ja tulla autuaiksi. Ei, välttämättä te jätte iankaikkisen kuoleman valtaan.

Kristuksen ansio ei todellakaan hyödytä niitä, jotka *tahtoavat pysyä* synneissäänsä; ei, Kristuksen kuolema on annettu palvelemaan ainoastaan niitä, jotka mielellään tahtoisivat olla vapaita synneistäänsä, mutta eivät itse voi itseänsä vapauttaa.

Mutta tässä kysytään nyt hieman tavallista varmempaa käsitystä siitä, mitä merkitsee *lihan mukaan eläminen*. Tavallisesti sydän tahtoo tulkita tämän asian tilansa mukaan, niin että tekopyhät sielut ajattelevat sen merkitsevän ainoastaan huonoa elämää ilmeisissä paheissa ja sitävastoin vakavat ja pelokkaat sielut pelkäävät jokaisen heikkouden synnin olevan lihan mukaan elämistä. Usein onkin näitä sanoja selitettäessä oltu horjuvia ja varomattomia, mikä on erityisen vaarallista, kun on kysymyksessä elämä ja kuolema niinkuin tässä.

Mitä tarkoittaa tässä sitten *lihan mukaan eläminen*? Ensiksi huomaamme, että *lihalla* ei tarkoiteta jotakin määrättyä syntiä tai himoa, vaan *koko meidän turmeltunutta luontoamme* sellaisena kuin me olemme saaneet sen syntyessämme isästä ja äidistä, mistä Kristus sanoo: "Mikä lihasta on syntynyt, on liha." Mutta nyt sanovat muutamat: lihan mukaan eläminen on sitä, että annetaan lihalle vapaus tehdä, mitä se haluaa. Tämä on kuitenkin niin epätarkka ilmaus, että se voidaan helposti ymmärtää väärin. Tuskin on olemassa yhtään jumalatonta, joka ei *jossakin kohden* taistelisi lihaansa vastaan. Hän saattaisi nyt ajatella: minä en anna lihalle koko vapautta ja niinpä minä siis en elä lihan mukaan.

Toiselta puolen ei ole olemassa yhtäkään uskovaa kristittyä, jonka ei täytyisi katuen tunnustaa, että hän sanoissa ja teoissakin on tehnyt syntiä; mutta sehän edellyttää aina, että liha on saanut *jonkinlaisen* vapauden. Sen tähden tarvitaan tässä varmempaa käsitystä asiasta.

Ne, jotka kristillistä elämää ymmärtävinä ja seikkaperäisesti ovat selittäneet tätä lausetta, ovat usein sanoneet: apostoli tahtoo sanoa, että jos kristityt tulevat huolimattomiksi ja antavat vapauden lihalle, he saattavat hengellisesti kuolla, koska synti vaikuttaa joko uneliaisuutta ja paatumista tai epäuskkoa ja epätoivoa. Tämä on varmastikin kristillinen selitys.

Kuitenkin on epäilemättä olemassa toinen vielä oikeampi. Apostolin sanat ovat paljoa määrätietoisemmat kuin mainittu selitys. Huolettomuus ja vapauden antaminen lihalle on kyllä kauhean vaarallista, mutta ei vielä samaa kuin lihan mukaan eläminen; ja sanat "teidän pitää kuoleman", merkitsevät apostolin puhettavan mukaan enemmän kuin se, että te voitte hengellisesti kuolla. Me huomaamme toisista paikoista, joissa apostoli soveltaa tätä uhkaavaa lausetta kristittyihin, että hän julistaa todellista kuolemantuomiota, puhuu iankaikkisesta kuolemasta synnin palkkana. Juuri tämä apostolin puhetapa onkin tärkein selityspäätös. Siten merkitsee "elää lihan mukaan", niinkuin "elää" osoittaa, ei vain tilapäistä rikkomusta, vaan sellaisen elämän viettämistä, joka on lihan eli langenneen luonnon mukaista.

Lihan mukaan elämisen täytyy siis merkitä samaa kuin "vaeltaa lihan mukaan", niin että ihminen sekä mieleltään että elämältään seuraa langennutta luontoa. Nyt me tiedämme, että välistä langetaan oikealle puolelle eli omaan vanhurskauteen, lain tekoihin, niinkuin galatalaiset, joista apostoli sanoo: "Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi, te olette langenneet pois armosta." Ja juuri tästä tapauksesta hän sanoo: "Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?"

Välistä taas langetaan vasemmalle puolelle, synnin saastaan, mistä Pietari sanoo, että ne, jotka kerran "Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta olivat päässeet maailman saastutuksia pakoon, ovat niihin taas kietoutuneet ja tulleet voitetuiksi". He ovat nyt joko etsineet väärää lohdutusta synnille ja alkaneet tietten tahtoen elää siinä niinkuin Juudas, ja heissä on silloin aina sama merkki kuin hänessäkin, se, etteivät he enää etsi lunastusta eivätkä tunnusta Herralle syntiänsä, vaan suosivat ja puolustavat sitä. Tai sitten he elävät salaisen epätoivon vallassa, koska he ovat "hyljänneet hyvän omantunnon ja uskossaan haaksirikkoon joutuneet", niin etteivät he enää elä armonistuimen tykönä.

Kaikki tämä merkitsee "lihan mukaan elämistä", ja se on aivan toista kuin se, että tilapäisesti joudutaan "synnin lain vangiksi, joka jäsenissä

on", jolloin henki taistelee syntiä vastaan ja voi vielä "kiittää Jumalaa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta" (4.10).

POIS PIMEYDEN TEOT

"Pankaamme pois pimeyden teot ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin" (Room.13:12).

Mitä apostoli tässä tarkoittaa "pimeyden teoilla", sen me näemme seuraavasta jakeesta, missä hän luettelee joitakin niistä, niinkuin mässäyksen, juomingin, haureuden, riidan jne. Ja kun hän kutsuu tällaisia syntejä "*pimeyden* teoiksi", ei se merkitse vain sitä, että niitä tehdessä kaihdetaan *luonnollista* valoa, sillä luonnollisesta valosta tai pimeydestä ei tässä puhuta, vaan varsinaisesti hän tarkoittaa sitä, että nuo teot kuuluvat *hengellisen* pimeyden piiriin, lihallisen suruttomuuden ja jumalattomuuden pimeyteen, jossa eletään vapaasti kaikissa synneissä ja paheissa.

Mutta erityisesti huomattavaa on, että apostoli sanoo: "*Pankaamme*" eli "heittäkäämme pois" nämä pimeyden teot - ja sanoo tämän uskoville. Tästä me opimme ymmärtämään, etteivät uskovat ole kokonaan vapaita sellaisten syntien kaikista asteista tai muodoista, vaan ellemme voikaan elää niissä maailman tavoin, joka tieteen tahtoen, parannuksetta harjoittaa syntiä, me kuitenkin voimme tulla saastutetuiksi ja uneliaisuuden tai kovien kiusausten aikoina joutua enemmän tai vähemmän himojen vangiksi niin kuin monien pyhien historiakin osoittaa.

Tästä me opimme ymmärtämään, ettei pidä heti joutua epätoivoon tai tuomita itseänsä tai muita kristittyjä, kun jotakin tällaista tapahtuu. Ei, jos sielu parannuksessa ja uskossa pitäytyy Vapahtajaansa ja etsii hänen armoansa anteeksiantamukseksi ja lunastukseksi, on hänellä vielä kuitenkin suuri armo. Tästä meidän on kiitettävä Herraa Kristusta, joka on hankkinut meille täydellisen armon todellisista synneistä.

Mutta toinen seikka, mikä meidän tässä on huomattava, on se apostolin varsinainen kehoitus, että meidän on *pantava pois* nämä pimeyden teot; meidän tulee kaiken tämän armon tähden koettaa panna ne aivan pois. Apostoli sanoo: *älkäämme vain tunteko ja tunnustako* niitä, vaan *pankaamme ne pois*.

Tässä on nyt oikea koe, joka erottaa totisen kristityn väärästä. Kun edellinen sydämestään pelästyy syntiä ja etsii kaikkea Jumalan armoa ja kaikkia armon välikappaleita siitä päästäkseen, jälkimmäinen tekee salaisen liiton synnin kanssa ja aikoo säilyttää sen; syvällä mielessään hän puolustaa sitä, vaikka hän suullaan välistä tunnustaakin sen.

Tosin voi uskovakin seulomisen hetkinä unohtaa Jumalan ja olla aivan kuin kokonaan Hengen hylkäämä. Tämän me näemme Pietarista, joka kolme kertaa kielsi Herransa; mutta niinkuin Pietari heti sen jälkeen

meni ulos ja itki katkerasti, niin myös jokainen totinen kristitty hengessään syvästi vihaa omaa syntiänsä.

Mutta miten sen *pois paneminen* oikeastaan tapahtuu? Se käy eri tavoin. Muutamia syntejä me voimme heti panna pois; ja siitä tulee meidän iloita emmekä saa puhua heikkoudesta, vaan ylistää Jumalan armoa. Mutta toiset synnit taasen tulevat meidän ruoskaksemme pitkäksi, ehkäpä koko elämämme ajaksi - muuten me tulisimme todellakin synnittömiksi. Emme nimittäin mitään vähempää Hengen mukaan etsi kuin synnittömyyttä. Henki ei suostu yhteen ainoankaan syntiin. Kun me taistelemme meissä olevia syntejä vastaan, niin etteivät ne saisi ylivaltaa meissä niinkuin ne maailmassa ovat saaneet, emme me sitäkään tee omasta voimastamme, vaan ainoastaan pakenemalla "Jumalan väkevyyden voiman" turviin.

Ja *pukeutukaamme valkeuden varuksiin*. "Valkeuden varukset" ovat vastakohta "pimeyden teoille"; ja kun nämä olivat syntejä ja paheita, ovat valkeuden varukset mielen ja elämän puhtautta, raittiutta, valvomista sekä ennen muuta sitä uskoa, rakkautta ja toivoa, joilla me taistelemme lihan kiusauksia, maailman ja perkeleen viettelyksiä vastaan. Ja kun apostoli puhuttuaan äsken "*pimeyden teoista*" niiden vastakohtana nyt käyttää sanaa "valkeuden varukset", eikä sano "valkeuden teot", hän tahtoo siten selittää, että tässä syntyy *sota ja taistelu*, tässä tarvitaan *aseita ja varuksia*, jotta voitaisiin aina pysyä uskossa ja jumalisuudessa.

Kristillinen elämä ei tule helpoksi ja levolliseksi elämäksi niinkuin niiden elämä on, jotka "nukkuvat yöllä", vaan usein kovaksi, pitkäaikaiseksi ja seikkailuista rikkaaksi taisteluksi, jossa kamppaillaan elämästä ja kuolemasta eli kaiken menettämisestä. Siinä on käyvä aivan niinkuin sodassakin. Sodassa ei ole mitään lepoa eikä varmuutta, vaan alituinen rauhattomuus, hengen uhka ja pelko; siellä täytyy alituisen valvoa ja olla varustettu uusiin taisteluihin. Milloin hyökätään meidän uskomme ja omantuntomme kimppuun, niin että me olemme vaarassa uudestaan "joutua orjuuden ikeeseen"; milloin ulkonaisen elämän kimppuun, kun perkele tahtoo heittää meidät syntiin ja häpeään; milloin taas rakkauden kimppuun, kun me olemme jäämäisillämme vihan ja epäystävällisyyden valtaan jne.

Tällaisia hyökkäyksiä vastaan meidän nyt tulee olla varustettuja ja puettuja valkeuden varuksiin. Ja tässä voi taistelu usein tulla niin kovaksi ja vaikeaksi, että olemme epätoivoon joutumaisillamme ja pelastumme ainoastaan kaikkivaltiaan ja uskollisen Herran "suuren ihmeen" kautta. Sen tähden Pietarikin sanoo, että "vanhurskas töin tuskin pelastuu". Miten silloin käykään niiden, jotka tahtovat olla kristittyjä, mutta kuitenkin elävät niin rauhassa kuin he olisivat omassa mitä turvallisimmassa kodissaan! He elävä niinkuin heillä ei olisi enää yhtään hengellistä vihollista, niinkuin perkeleellä ei olisikaan mielessään mitään pahaa heitä vastaan, niinkuin liha ja maailma eivät enää olisikaan vaarallisia vihollisia!

Sekä sana että kokemus todistavat, ettei kukaan kristitty pelotta ja taistelutta ole päässyt onnellisesti tämän vihollismaan läpi. Ellen pelkää, olen vaarassa. On pelkkää itsepetosta luulla olevansa vaaran ulkopuolella keskellä aina hyökkääviä vihollisia. Joko pelkään ja *taistelen* ja silloin Jumalan voimasta pelastun tai sitten olen suruton ja huoleton - ja silloin joudun hukkaan. Sen tähden Kristuskin niin uskollisesti on kehoittanut: "Valvokaa ja rukoilkaa" - "ja minkä sanon teille, sen sanon kaikille: *valvokaa!*" (24.9).

KAIKKI PARHAAKSI

"Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan, eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan" (Jes.59:1).

On monia ihmisiä, jotka muuten kaikessa osoittautuvat oikeiksi kristityiksi, mutta ovat jonkin määrätyn murheen, hädän tai masennuksen vallassa ja siihen niin vaipuneet kuin sitä ei voisi koskaan auttaa, kuin olisi olemassa hätä, jossa meidän Jumalamme ei voisi auttaa, kuin Jumala olisi kuollut tai tullut voimattomaksi ja Korkeimman lasten täytyisi jossakin kohden olla onnettomia. Heillä näyttää muuten olevan sekä uskoa että ymmärrystä kylliksi; mutta määrättyssä hädässä tai vaikeudessa he tuskittelevat, huokailevat ja murehtivat sellaisella tavalla kuin ei heillä olisi mitään Jumalaa eikä Vapahtajaa. Jos heitä muistutetaan luottamuksesta Jumalaan, he vastaavat: "Kyllä minä tiedän, että Jumala on mahtava ja uskollinen jne., mutta tässä on kysymyksessä sellainen asia, jota ei voida auttaa."

Tämä murheen henki voi aikanaan kohdata ja vallata kenen kristityn tahansa; mutta on vain pimeyttä, epäuskoa ja eksytystä se, että kristitty pitää itseänsä onnettomana ja jotakin asiaa auttamattomana. Herra vastaa yhä ja aina: "Onko minun käteni liian lyhyt vapahtamaan, olenko minä voimaton auttamaan? Vai eikö minulla ole enää mitään sydäntä teille? Missä on teidän äitinne erokirja, jolla olisin lähettänyt hänet pois, tai kuka olisi minun velkojani, jolle minä olisin teidät myynyt?"

On siis pelkkää pimeyttä ja eksytystä se ajatus, että kristityn täytyisi jossakin tapauksessa olla onneton. Jumalan lapsi ei milloinkaan ole onneton, ei todellisuudessa voi olla onneton. Sillä ensiksikin jo Jumalan lapsena oleminen on itsessään sellainen onni, että kaikki elämän onnettomuudet, vaikeivät ne olisikaan autettavissa, ovat sen rinnalla vain kuin pieni hiekansiru koko maapallon rinnalla, vain niinkuin pennin tappio miljoonien markkojen voiton rinnalla; ja toiseksi meidän Jumalamme voi auttaa kaikessa. "Herran oikea käsi voi kaiken muuttaa" - eikä sen, mitä Herra ei tahdo eikä näe hyväksi auttaa tai muuttaa, tule koskaan tehdä Jumalan lapsia onnettomiksi; sillä se on varmastikin heidän suurimmaksi onneksensa. Olkoon se heidän onneksensa jatkuvasti apostolin sanojen

mukaan: "Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat."

Jumalan lasten suuri etu toisten ihmisten rinnalla on se, että mitä tahansa heille tapahtuukin, se välttämättä vaikuttaa heidän parhaaksensa. Maailmalla voin kyllä olla enemmän kultaa ja hopeaa, enemmän taloja ja kartanoita, enemmän ruokaa ja vaatteita, enemmän leikkiä ja huvia; mutta siihen onnelliseen tilaan se ei voi koskaan päästä, jossa Jumalan lapset elävät, että kaikki vaikuttaisi sen parhaaksi. Päin vastoin se käyttää kaikkea vahingoksensa. Ja kun sen asiat ovat kaikki parhaiten ja kaikki on korkeimmillaan, se kaikki ei ole mitään sen enempää kuin että maailma on perkeleen orja ja iankaikkisen tulen perillinen. Sitä vastoin kun Jumalan lapsilla on kaikki huonoiten ja he ovat joutuneet syvimmälle kärsimyksen ja koettelemuksen murheen laaksoon - kun Job istuu säkissä ja tuhkassa ja vaikeroiden kaappi haavojansa; kun Jeremias on kurakuopassa, Daniel leijonan luolassa ja köyhä Lasarus haavoineen ja rääsyttyään rikkaan oven edessä - ei heidän laitansa olen sen pahemmin kuin että he kaiken tämän keskellä ovat Herran "silmäteriä", hänen sydämensä huvi, vanhurskauden lapsia, pyhää väkeä ja omaisuuskinsaa, jotka enkeli viimein kantaa Aabrahamin helmaan.

Katso, tästä syystä Jumalan lapset eivät koskaan voi olla onnettomia; itse *onnettomuuden* täytyy vaikuttaa heidän hyödyksensä - ja mikä vielä enemmän on, *synti*, suurin paha, ei tuomitse heitä, *perkele* ei voita heitä, *kuolema* ei heitä vahingoita, vaan päin vastoin täytyy kaikkien näiden kauheiden vihollisten Herran viittauksesta palvella heitä heidän hyödyksensä.

Tästä me siis näemme, ettei ole olemassa mitään hätää, jossa meidän Jumalamme ei voisi auttaa; ei ole mitään voimaa, joka voisi meidät erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme; ei ole yhtään vihollista, joka voisi riistää Kristuksen lampaat hänen kädestänsä. Voidakseen joutua hukkaan täytyy näiden niinkuin meidän ensimmäisten esivanhempienkin tietien tahtoen *lähteä pois* Kristuksen luota, tietien tahtoen käärmeeen äänen lumoamana ja synnin pettämänä olla *tottelemattomia hänen äänelleen*.

Näin on sanottu se tärkeä totuus, ettei yksikään kristitty joudu hukkaan niin kauan kuin hän pelkää sitä, kunnioittaa ja kuulee Jumalan sanaa ja antaa neuvoa itseänsä. Ei, niin kauan ei mikään voima voi häntä erottaa Kristuksen rakkaudesta, vaikka hän olisi kuinka heikko, vaikka kaikki näyttäisi hänestä kuinka pahalta tahansa, vaikka hän olisi vaipunut kuinka syvään kurjuuteen tahansa. Kaikki voi tulla autetuksi niin kauan kuin hän etsii apua Herralta ja etsii sitä sillä tiellä, jolla Herra on luvannut häntä auttaa; sillä mahdotonta on, että joku, joka luottaa Herraan ja uskossa huutaa häntä avuksensa, viimein kuitenkin joutuisi häpeään.

Tutkikaa kirjoituksia aina ajan alusta asti ja katsokaa, onko kukaan

luottanut Herraan ja huutanut häntä avukseen ja siitä huolimatta joutunut häpeään. Ei, on vain surkeata epäuskoa, kun kristitty jossakin asiassa murehtii niinkuin hänellä ei olisi mitään toivoa; sillä meidän Jumalamme voi auttaa kaikessa. Hän on *kaikessa isä*, kaikkivaltias ja uskollinen Isä, joka *kaikessa* huolehtii lapsistansa, ottaa osaa kaikkeen, mitä heille tapahtuu ja suojelee ja hoitaa heitä niinkuin kirjoitettu on: *"Näin sanoo Herra Sebaot: Joka tähän koskee, se koskee minun silmäterääni"* (21.9).

LAKI SURMAA - ELÄMÄKSI

"Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." Room.5:20.

Mikään muu ei auta! Ihmistä ei koskaan voi saada oikein kunnioittamaan syntien pois ottajaa, ellei synti ja laki häntä aja takaa ja ahdistaa. Jumala on sovitettu - "minä en sinun syntejäsi muista" - hänen armahtava sydämensä palaa rakkaudesta kalliisti lunastettuja sieluja kohtaan; mutta he eivät voi pelastua, heitä ei saa pakenemaan vapaakaupunkiin, ellei verikostaja aja heitä takaa. Sen tähden hänen täytyy alituisesti kiusata, peljästytää ja väsyttää meitä lain käskyillä ja tuomioilla.

Niinkuin Joosef paloi rakkaudesta veljiensä kohtaan, kun he tulivat Egyptiin, ja päätti heti tehdä heille hyvää, mutta kuitenkin "tulkkinsa välityksellä puhutteli heitä ankarasti", antoi sitoa heidät ja panetti heidät vankeuteen, peljästytää ja murehdutti heitä pehmittääkseen heidän kovat sydämensä, niin Herrankin täytyy palvelijoittensa ja tulkkinsa Mooseksen välityksellä peljästytää, sitoa, pakottaa ja murehduttaa meitä.

Mutta hän ei murehduta ihmisiä *sydämen halusta* - kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu sitä varten, että jokainen suu *tukittaisiin* ja koko maailma tulisi *syylliseksi* Jumalan edessä - että *rikkomus suureksi tulisi*.

Kuinka laki vaikuttaa syntien suureksi tulemisen, sen apostoli osoittaa Room. 7:ssä: laki ei ainoastaan peilin tavoin osoita meille syntiä, vaan myös kielloillaan *herättää* uinuvan synnin toimintaan ja taisteluun, ettei se olisi kätkeytynä ja syntinen pitäisi itseänsä synnittömänä.

"Minä elin ennen ilman lakia ja silloin synti oli kuollut - mutta kun käskysana tuli, niin synti virkosi ja herätti minussa kaikkinaisia himoja." Ja nyt syntinen on heti kurja ja viheliäinen. Hän, joka ennen oli itsetyytyväinen, suruton, ylpeä ja hyveellinen. - hän on nyt niin kurja ja viheliäinen, voimaton ja neuvoton, että koko maailma tulee hänelle liian ahtaaksi. Nyt ennen niin rakas syntielämä tulee hänelle katkeraksi ja vieraaksi, vieras maa tulee autioksi, isän koti, vieläpä palvelustyökin siellä, suloiseksi.

Oi, kuinka paljon hyvää koituukaan tästä surkeasta synnin suureksi tulemisesta! Ja sitä ei saa aikaan laittomuus, vaan laki. Sitä varten laki on hyvä eikä sitä varten, että se tekisi ihmiset hurskaiksi.

Huomaa ja muista kerta kaikkiaan se, mitä Raamattu sanoo: "Laki tuli väliin, että *rikkomus suureksi tulisi*." Huomaa - ei sitä varten, että se voitettaisiin, vaan sitä varten, että se "suureksi tulisi" - niin että juuri kun tahdot tulla paremmaksi, tulet pahemmaksi, juuri kun tahdot olla kelvollinen ja pyhä, tulet kelvottomaksi, ja synti "tulee suureksi".

Kun tahdot rakastaa Jumalaa, tunnet vihaa tai ainakin sietämätöntä kylmyyttä sydämessäsi. Kun tahdot olla lempeä ja hiljainen, katkeruus kuohuu sinussa. Kun tahdot olla puhdas ajatuksissasi ja sydämessäsi, laki "herättää sinussa kaikkinaisia himoja". Kun tahdot olla särjetty ja nöyrä, olet kivikova, kankea ja täynnä ylpeyttä. Tästä Paavali sanoo, että "käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, olikin minulle kuolemaksi" - että "synti tuli *ylenmäärin synnilliseksi käskysanan kautta*". Sellaisia ovat lain oikeat vaikutukset, kun se sattuu *sydämeen*.

Mutta nyt on aivan mahdotonta ja uhkarohkeata sellaisen synti-
kurjuuden keskellä vastaanottaa armo. Sen tähden sielu kiemurtelee joka taholle ja etsii muita ulospääsymahdollisuuksia. Ellei laki ole sattunut kyllin syvään, niin ihminen voi löytää helpotuksen ja lohdutuksen omista teoistansa, katumuksestansa, rukouksestansa, parannuksestansa, joidenkin määrättyjen syntien voittamisesta tai uudesta uskonnollisesta elämästä. Näin syntyy fariseus.

Yksi ryhtyy ulkonaisiin tekoihin, laupeudentyöhön, uskonnolliseen toimintaan; toinen etsii pelastustansa katumusharjoituksista, kyynelistä, rukouksista, kieltämyksistä, nöyryydestä tai maailmasta kuolemista, toinen viihdyttää heränneen huolensa askartelemalla hengellisissä opinnoissa, ymmärryksen keräämisessä, selvien ja kauniiden tietojen kokoamisessa, omistamatta niitä todellisuudessa ja harjoittamatta sitä, mitä tieto koskee jne.

Nyt on aika Hengen toimittaa rankaisevaa virkaansa. Kaikkia näitä pyhiä Hengen on rangaistava. Minkätähden? – *Synnin tähden; sillä he eivät usko minuun*. Henki ilmoittaa, että kun he vihdoin ovat tehneet kaiken, mitä kuolevainen voi tehdä: kuin he ovat katuneet syntiä niin, että ovat verta itkeneet; kun he ovat polvillaan rukoilleet päivät ja yöt; kun he mitä ankarimmin ovat kiduttaneet ruumistansa, "aina verille asti tehneet vastarintaa taistellessaan syntiä vastaan"; ovat kieltäneet silmänsä katsomasta, korvansa kuulemasta ja kielensä puhumasta mitään turhaa; kieltäneet suunsa maistamasta ja koko olemuksensa nauttimasta mitään tarpeetonta; kun he ovat antaneet kaiken omaisuutensa köyhille ja käyttäneet kaikki elämänsä hetket lähimmäisen hyväksi; kun he ovat ennustaneet Jeesuksen nimessä ja Jeesuksen nimessä tehneet monia voimallisia tekoja - silloin Herra on haavat käsissä ja kyljessä tuomitseva heidät sanoen: "Menkää pois minun luotani, te vääryyden tekijät – synnin tähden, sillä te ette

uskoneet minua."

Henki ilmoittaa, että heidät kaikkine pyhyyksineen heitetään ulkoisimpaan pimeyteen, koska heillä ei ole yllään Kristuksen vanhurskauden häävaatteita, koska heillä ei ole ollut ainoata lohdutustansa verisessä Golgatan Vapahtajassa - koska he eivät ole hänen kanssaan tehneet sitä *vaihtokauppaa*, että niinkuin hän on ottanut heidän syntinsä kantaakseen, he myös ottaisivat vastaan hänen vanhurskautensa.

Oi, huomaa kerrankin, rakas sielu, että elleivät hänen tekonsa ole sinun tekojasi, ellei hänen katumuksensa, hänen rukouksensa, hänen kärsimisensä ja hänen kuolemansa olen sinun, olet iankaikkisesti kadotettu (9.9).

JUMALASTA SYNTYNYT RAKASTAA

"Jokainen joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt" (1. Joh.4:7).

Yhtä mahdotonta kuin on saada lunta ja jäätä lämpimäksi niiden sulamatta, yhtä hedelmätöntä on pakottaa itseänsä rakastamaan oikein Jumalaa ja lähimmäistensä, ennen kuin sydän on muuttunut, ennen kuin olet saanut uuden sydämen, joka itsestensä rakastaa. Rakkaus on sydämen vapaa asia, sitä ei voi pakottaa. Vaikka voitkin pakottaa itseäsi puhumaan ja elämään määrättyllä tavalla, et voi kuitenkaan pakottaa sydäntäsi rakastamaan sitä, mitä se ei tahdo. Sen tähden on hulluutta saarnata rakkautta uudestisyntymättömälle sydämelle. "Lihan mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle eikä se voikaan." Kaikki se rakkaus Jumalaan, jonka ihminen luulee itsellensä olevan ennen uudestisyntymistä, on kuviteltua, itsekästä ja rajoitettua. Sinä rakastat Jumalaa ainoastaan silloin, kun hän tekee ja puhuu sitä, mikä sinua miellyttää; mutta kun hän asettaa sinut kokeelle tai tarjoaa sinulle jotakin sellaista, mitä et tahdo, silloin nuriset häntä vastaan ja tavalla tai toisella syytät hänen käskyjensä liian ankariksi. Niinikään et rakasta lähimmäistäsikään niinkuin itseäsi, vaan olet aina taipuvaisempi katsomaan omaa etuasi kuin hänen.

Sellaisia ihmissydämet luonnostaan ovat, niin, *kaikki*, poikkeuksetta. Jos kysytään, kuinka saadaan uusi sydän, joka oikein rakastaa, niin huomaa: sinulla ei ole koskaan oikeata rakkautta Jumalaan ennen kuin hän on osoittanut sinulle niin paljon rakkautta, että sydämesi on ikään kuin sulanut tämän hänen rakkautensa lämmöstä. Älä aloita *antamalla* hänelle rakkauttasi, vaan ala *vastaanottamalla* sitä häneltä; niinkuin apostoli Johannes sanoo: "Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi." Jeesus sanoo: "Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät."

Mutta nyt ei ole mitään Jumalan rakkautta, joka niin sulattaisi ja

muuttaisi koko sinun olentosi kuin se, joka sulkee syliinsä koko sinun olemuksesi ja tekee sen autuaaksi, se rakkaus, joka tarkoittaa itse elämää ajassa ja iankaikkisuudessa, nimittäin sinun *armoittamisesi*, sinun *syntiesi anteeksiantamus* ja sinun autuas *Jumalan lapseksi ottamisesi*. Tästä Herra itse puhui fariseus Siimonin luona. Syntinen nainen tulee sisään, lankeaa hänen jalkoihinsa, pesee ne kyynelillään ja kuivaa ne päänsä hiuksilla. Fariseukset ihmettelevät tätä; mutta Jeesus selittää asian: "Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?" Simon vastaa ja sanoo: "Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi." Ja Jeesus lisää: "Oikein sinä ratkaisit; ja tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut. Sentähden hän rakasti paljon."

Katso tässä näiden apostolin sanojen merkitystä: "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi." Kuta enemmän laki vallitsee omassatunnossa, sitä enemmän tuntuvat synnit ja niiden myrskyt; kuta enemmän syntiä tunnetaan, sitä suuremmaksi tulee armo, kun kaikki se saadaan anteeksi; ja kuta enemmän armoa saat, sitä suuremmaksi tulee rakkautesi, ilosi ja kiitollisuutesi. Tämä on Uuden Testamentin hallitusmuoto, että Jumala, joka käski meidän rakastaa vihollisiamme ja hyvin teoin koota tulisia hiiliä heidän päänsä päälle, tekee samalla tavoin meille. Hän sulattaa ja voittaa meidät ylenpalttisen armonsa hehkuvilla hiilillä. Ja nyt vasta sinä alat rakastaa Jumalaa. Nyt muuttuu sinunkin sydämesi niin, että sinä aivan uudella rakkaudella rakastat kaikkia ihmisiä. Sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämeesi Pyhän Hengen kautta, joka on sinulle annettu.

Tämä rakkaus lähimmäiseen on kahdenlainen, *yleinen rakkaus* ja *veljiin kohdistuva* rakkaus. Yleisellä rakkaudella rakastat kaikkia ihmisiä ja teet heille hyvää *missä tahansa* voit ja *kaikissa* heidän tarpeissansa. Tämä rakkaus ei edellytä mitään luottamusta, ei mitään ystävyyttä; sillä se ei vaadi mitään muuta kohteeltansa kuin että hän on *ihminen*. Tästä rakkaudesta Jeesus sanoo: "Rakastakaa vihollisianne ja tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat" jne. Tämä on tärkeätä huomata, *jos tahdot olla kristitty*. Sinä et saa rakastaa ainoastaan niitä, jotka ovat sinun ystäviäsi, ja tehdä hyvää vain heille - rakastaa vain niitä, jotka ovat rakastettavia. Ei niin, jos tahdot olla kristitty! Sinun tulee ajatella vain, virtaako heissä samaa ihmisverta kuin sinussa; polveutuvatko he ja ovatko he lähtöisin samasta taivaallisesta Isästä ja samasta esi-isästä maan päällä kuin sinä ja ovatko he samalla verellä puhdistetut kuin sinäkin. Se rohkaisisi sinua suuresti rakastamaan, jos katsoessasi apua tarvitsevaa ajattelisit: tämä on minun veljeni, minun sisareni! Lihan mukaanhan me olemme kaikki veljiä.

Toinen laatu kristillistä rakkautta on *veljellinen* rakkaus. Veljellinen rakkaus on sitä rakkautta, joka yhdistää kaikki keskenänsä veljiä olevat Jumalan lapset maailmassa autuaaksi, sydämelliseksi ja luottamukselliseksi veljespiiriksi. Tämä veljeys ei tunne mitään rajoja eri

kirkkokuntien tunnustusten välillä, ei mitään muotoja eikä paikkoja, ei eri säätyjä eikä elämän ehtoja, vaan se katsoo jotakin muuta, jotakin, mikä on kaikkialla siellä, missä Kristusta saarnataan, nimittäin *Jumalan lapseutta*, Jumalasta syntymistä. Tämän veljellisen rakkauden perustana näet on ainoastaan tämä: "Jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä, joka on hänestä syntynyt." Ja tässä on syy siihen, että Kristus ilmoitti juuri *tämän* rakkauden tuntomerkit oikeille opetuslapsillensa: "Siitäkaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on *keskinäinen rakkaus*." Kaikkea muuta tekopyhät voivat jäljitellä, mutta eivät tätä keskinäistä rakkautta, joka etsii niitä, jotka ovat Jumalasta syntyneet (1.6).

USKOVA ON KIITTÄVÄ IHMINEN

"Minä kiitän Herraa joka aika, hänen ylistyksensä on alati minun suussani" (Ps.34:2).

Näin kokenut Daavid sanoo. Ja näin täytyy varmaankin olla kristityn laita, joka on saanut koko Kristuksen rikkauden, niin että hän *joka hetki* on iloinen ja kiitollinen onnestaan. Näin apostolikin puhuu: "Olkaa aina iloiset. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa." Ensiksikin on varmaan Jumalan lasten kohtuullisin ja autuain velvollisuus alkaa jo täällä koetusten ajassa elää taivaallista elämää, nimittäin meidän Jumalamme kiittämistä ja ylistämistä - alkaa iloita taivaallisesta Isästä, rakastaa ja ylistää häntä kaikesta siitä, mitä hän itsessään on ja mitä hän *on* heitä kohtaan *tehnyt, tekee ja on tekevä*. Kuka voi luetella kaikki jo tässä ilmoitetut aiheet Jumalan kiitokseen?

Mutta vähäarvoisempaa ajassa ei ole muistaa, että kiittämättömyys on sellainen synty, jolla on monia onnettomia seurauksia - "kiittämättömyys on se kuivaava vihuri, jonka tähden kaikki Jumalan armon lähteet ehtyvät". Ja kiittämättömyys on eräänlainen ihmisen mielen huumaus, joka estää häntä näkemästä sitä hyvää, mitä hänellä on, vaikka hän itse asiassa olisi onnellisin ihminen maan päällä. Hän on onneton olento koko elämänsä ajan ja tulee marttyyriksi pelkästä tyytymättömyydestä, kuormaksi itsellensä ja Jumalan kunnian kieltäjäksi. Varmaa on, että silläkin, joka on vähiten saanut osaksensa maan päällä, kuitenkin on suuri syy lakkaamatta ylistää ja kiittää meidän Jumalaamme; sillä jo yksinomaan Jumalan ihanien teiden ja hänen olemuksensa näkemisen ja tuntemisen tulisi täyttää meidät hänen ylistyksellensä. "Koko maa on täynnä hänen ylistystensä. Taivas ja maa on täynnä hänen kunniaansa." Kaikkein vähimmin onnellisellakin on suuria syitä ylistää Jumalaa jo siitä, mitä Jumala itsessään on.

Paljoa enemmän on sinun syytä kiittää Jumalaa, jos tämän lisäksi olet yksi niistä, jotka sydämessään ovat kokeneet hänen suuren armonsa ja laupeutensa ja saaneet armollisen ja autuaan kutsun Kristuksen valtakuntaan ja joita Pyhä Henki on armossaan valaissut, niin että he

ovat oppineet tuntemaan itsensä ja Vapahtajansa ja tulleet Jumalan lapsiksi. Jos sinä ehkä vielä tämän lisäksi saat nauttia myös monista Jumalan näkyvistä hyvistä teoista, sekä hengellisistä että ruumiillisista, jos sinulla on Jumalan sana ja jokapäiväinen leipä, niin - kaikki, mikä on tarpeen matkaa varten elämän läpi: kuinka sinun tulisikaan sen tähden kiittää ja ylistää meidän Jumalaamme. Jos nyt päinvastoin unohdat kaiken tämän, olet tyytymätön ja kärsimätön, katsot joitakin pieniä vaivoja, niin se on kiittämättömyyttä, joka tuskin jää rankaisematta. Kristityn tulee olla iloinen ja kiitollinen ihminen.

Jos me nyt olemme ymmärtäneet, että kiittämättömyys on hyvin vaarallinen ja turmiollinen synty, on jäljellä vielä tämä kysymys: kuinka me saamme sellaisen sydämen, joka osaa oikein arvossapitää sitä hyvää, minkä Jumala antaa, sekä kiittää ja ylistää häntä siitä?

Niin, tässä ei auta mikään muu kuin se, mitä apostoli sanoo: Raitistukaa oikealla tavalla!" Tässä ei auta mikään muu kuin se, että me todella näemme Jumalan omilla silmillämme. Se on oikea tie. Hengellisesti kuolleimmat ja epäkiitollisimmatkin ihmiset ovat täyttyneet Jumalan kiitoksesta ja ylistyksestä, kun he vain ovat saaneet silmänsä auki näkemään Jumalan ja sen, mitä hyvää hän on meille tehnyt ja joka päivä tekee. Sen tähden, kun Daavid tahtoi oikein herättää sielunsa Jumalan kiitokseen, hän sanoi: "Älä unohda - mitä hyvää hän on sinulle tehnyt." Ellei Jumala ole tehnyt sinulle mitään hyvää, ei sinun tarvitse kiittää häntä. Meidän tulisi tosin kiittää ja palvoa Jumalaa vain sen tähden, mitä hän itsessään on, vaikka hän ei olisi meille mitään hyvää tehnytkään, sillä useinhan suuri persoonallisuus valtaa meidät, vaikkemme olisi saaneetkaan häneltä mitään hyvää.

Mutta oikea kiitollisuus Jumalaa kohtaan ei valtaa ihmissydäntä ennen kuin se itse on kokenut Jumalan hyvin suuren armon, nimittäin sen suuren armon, joka kokonaan sulattaa ihmisen ja luo hänet uudelleen. Sentähden emme koskaan voi vakavasti kehoittaa ketään muita Jumalan ylistykseen kuin niitä, jotka ovat kokeneet sen hänen suuren laupeutensa, että he ovat pelastetut kuoleman ja perkeleen vallasta ja ovat Jumalan Hengen uudesti synnyttämiä. Kuolleet eivät sinua ylistä, oi Herra; ja ellei joku synny uudesti, hän ei edes ajassa voi nähdä Jumalan valtakuntaa. Hän on sokea ja kuollut, hän ei näe Jumalan ihanuutta. Koettaa saada sellaista ihmistä ilo on ja kiitollisuuteen on samaa kuin koettaa saada lunta ja jäätä lämpenemään.

Mutta niinkuin on turha yritys nähdä vaivaa ja koettaa saada sydäntä lämpimäksi ja kiitolliseksi silloin, kun emme ole kokeneet Jumalan hyvyttä, niin on toiselta puolen hyvin helppoa olla kiitollinen silloin, kun saamme maistaa ja nähdä kuinka suloinen Herra on. Silloin on päinvastoin vaikeata olla kiittämättä ja ylistämättä häntä. Israelin lasten ei ollut vaikeata ylistää ja kiittää Jumalaa, kun he olivat kulkeneet Punaisen meren yli ja nähneet vihollistensa hautautuvan sen aaltoihin. Oi, ei, se oli silloin hyvin helppoa; heidän sydämissään oli silloin vastustamaton tarve puhjeta Jumalaa kiittämään ja ylistämään. Kuule, miten he laulavat siitä, mitä *Herra* on tehnyt, mitä *Herra* on, mitä *Herra*

on heille osoittanut. Kiitollisen ja ylistävän sydämen koko salaisuus on siis se, että se näkee Herran (21.5).

KAKSI TÄRKEÄÄ ASIAA

"Toimita kaikki asiasi Jumalan sanan mukaan" (Siir.9:22).

Kaiken sen tarkoituksena, mitä Jumala sanassaan on julistanut ihmiselle, on opettaa hänelle kaksi asiaa: ensiksi, kuinka hän saa Jumalan armon, saa anteeksiantamuksen synneistänsä ja tulee hänen lapsekseen; toiseksi, kuinka hänen Jumalan lapsena on maan päällä eletävä palvellakseen taivaallista Isäänsä ja tehdäkseen hänen tahtonsa.

Mutta niin kuin nämä ovat pääasiat, joista Jumalan valtakunnan seisominen ja kaatuminen meidän joukossamme riippuu, niin myös näitä kohtia vastaan perkele kaikkina aikoina eniten hyökkää, ne hän ensin tahtoo meiltä riistää ja niissä niin kokonaiset kirkkokunnat kuin yksityiset heränneet sielutkin kaikkein useimmin ovat erehtyneet.

Kun Kristus esiintyi, hän nuhteli kansaansa kahdessa pääasiassa ja opetti heille oikean tien: hän nuhteli nimittäin ensiksi heidän väärää vanhurskauttamistaan, heidän itsevanhurskauttaan, toiseksi heidän väärää jumalanpalvelustaan, heidän itsevalittuja hyviä töitään. - Hän sanoi heille esim. että he "antoivat kymmenykset mintuista ja ruuduista ja kaikenlaisista vihanneksista, mutta jättivät sikseen sen, mikä laissa oli tärkeintä: oikeuden, laupeuden ja uskollisuuden".

Kun Luther aikaansai kirkon uskonpuhdistuksen, se tapahtui pääasiassa näiden kahden opinkohdan uudistamisella ja esittämisellä, joita Luther alituisesti saarnasi ja jotka olivat, ensiksi: oikea Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus, Kristuksen vanhurskaus, uskon vanhurskaus; ja toiseksi: mitkä ovat totisia hyviä tekoja, mikä on totista jumalanpalvelusta, pyhää ja Jumalalle otollista elämää, nimittäin vain se, minkä Jumala sanassansa on meille käsenyt. Sillä tavoin hän kävi ahdistamaan paavillista vanhurskauttamisoppia, joka oli se, että ihminen tulee vanhurskaaksi samassa määrässä kuin hän tulee pyhäksi; ja toiseksi väärää käsitystä pyhästä ja Jumalalle otollisesta elämästä, joka oli se, että piti mennä luostariin, elää naimattomana, paastota, valvoa, rääkätä ruumistaan, tehdä pyhiinvaellusmatkoja jne. On sentähden oikein huomautettu, että kaksi opinkohtaa aikaansai uskonpuhdistuksen; ja taasen, että uskonpuhdistusta on kiitettävä kahden pääopin palauttamisesta, nimittäin juuri mainittujen: sen, joka koskee vanhurskautta Jumalan edessä ja sen, joka koskee oikeata pyhyyttä elämässä.

Niinkuin jo sanottu: nämä ovatkin ne kohdat, joita perkele kaikkina aikoina ahdistaa ja joita se aina on vääristellyt - ja tehnyt sen niin hienosti, niin hiljaisesti, vähitellen ja asteittain, ettei sitä ole huomattu ennen kuin jo on oltu harhassa. Niinpä myös järki, tunne ja inhimillinen

ajatuskin ovat näiden molempien opinkohtien vihollisia. Niin kuin ei mikään enemmän riitele järkeä ja luuloa vastaan kuin se, että minä olen vanhurskas ja otollinen Jumalalle, vaikka näen ja tunnen olevani täynnä syntiä - olen vanhurskas ja otollinen ainoastaan hyväkseni luetun vanhurskauden tähden; niin on minun myös mahdotonta uskoa tekeväni Jumalalle otollisimpia tekoja ja harjottavani totista, pyhää jumalanpalvelusta, kun minä kodissani ja yhteiskunnassa teen vain sitä, mitä joko minun maallinen kutsumukseni tai kodin ja yhteiskunnan tehtävät tai köyhän, kurjan ihmisen hätä vaativat - tee samoja tekoja kuin hurskas pakana tai kunnollinen maailman ihminenkin. Ei minusta myöskään näytä olevan erityisen vaarallista seurata niitä hurskaita ajatuksia, jotka tuntuvat olevan Jumalan Hengen omia ääniä sydämesäni ja jotka kehoittavat minua ainoastaan pyhempiin tekoihin. Ei tunnu siltä, että olisi erityisen vaarallista heti seurata sellaisia ajatuksia ja että olisi hyvin tarpeen ensiksi kysyä Raamatussa ilmoitetun Jumalan sanan mieltä. Sitä ei tunne eikä järki ymmärrä.

Mutta erityisesti kokemuksesta opimme sen, että sekä perkele että järki tahtovat kaikin voimin viedä meidät sanasta myös elämässä. Kuinka monia suuria vahinkoja ja paljon mielettömyyttä onkaan perkele aikaansaanut Kristuksen kirkossa sillä tavoin, että hän tässä kohden on vienyt ihmiset sanasta! Se vahinko, joka tällä tavoin on syntynyt ja vielä joka päivä syntyy on varsinaisesti kahdenlaatuista: ensiksi, että jotkin heränneet ja etsivät sielut (jotka samalla ovat hyvin vakavia jumalisuudessa, niin etteivät he säästä mitään vaivaa, kunhan vain voivat palvella Herraa) ovat ryhtyneet kaikenlaisiin omiin yrityksiin ja tekoihin ja elämäntapoihin, joita osaksi järki, osaksi luuloteltu Jumalan ääni sydämässä on vaatinut, mutta joita ei Jumalan ilmoitettu sana ole käskenyt ja jotka eivät myöskään ole hyödyttäneet lähimmäisen tarvetta. Toinen vahinko on ollut se, minkä me joka päivä koemme, nimittäin, että vaikka me harjoitammekin oikeita hyviä tekoja, me teemme sen kuitenkin haluttomasti, hitaasti ja veltosti, heti kun unhotamme sanan, unhotamme, mitä tekoja sana meiltä vaatii. Sitä vastoin me mitä suurimmasta halusta ahkerasti tekisimme niitä, jos me utterasti katsoisimme sanaa ja muistaisimme, että me näillä mitä yksinkertaisimmilla kutsumuksen töillä palvelemme Jumalaa itseänsä, olemme Jumalan kasvojen edessä ja suoritamme hänen määräämiänsä tekoja (19.11).

JEESUS ON SAMA

"Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti" (Hebr.13:8).

Näin apostoli huudahtaa hebrealaiskirjeen viimeisessä luvussa. On suuri lohdutus ajan kaikissa vaiheissa ja muutoksissa, että Kristus vielä elää ja on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Silloinhan kaikki voi tulla autetuksi ja hyväksi. Mikä voisikaan vuoden vaihteessa olla lohdullisempaa ja rakkaampaa tutkisteltavaa kristityille - joille *Kristus on kaikki kaikessaa* - mikä voisi ollakaan soveliaampi heidän

tunnussanakseen ja sotahuudokseen kuin tämä: *Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.*

Te, jotka tunnette Kristuksen, jotka joskus olette tunteneet, että Herra on hyvä, jotka olette kokeneet, maistaneet ja nähneet, kuinka suloinen Herra on, kuinka suuri hän on armossa ja laupeudessa, kuinka uskollinen ja kuinka voimakas auttamaan kaikessa - ajatelkaa ja muistakaa, että hän on samanlainen tänäänkin ja kaikkina aikoina, tänään niin kuin eilenkin, tänä vuonna niin kuin menneenäkin vuonna ja samanlainen ikuisesti. Mahdotonta on, että hän muuttuisi; hän on "iankaikkinen Isä", hän on aivan muuttumaton, kaikkien aikojen vaihteissa sama.

Vain täällä alhaalla, meissä, meidän tunteissamme, ajatuksissamme ja havainnoissamme - niissä on vaihteluja ja muutoksia. Kaiken sen keskellä Kristus on aivan muuttumaton, aivan sama - niin että jos me esimerkiksi muistamme hänen joskus antaneen syntejä anteeksi aivan ansiotta, hänen joskus tehneen meidät, kokonaan jumalattomat, vanhurskaiksi pelkästä vapaasta armostaan, oman ansionsa tähden, tekee hän samaa joka päivä. Jos hän on joskus lohduttanut meitä, vaikka emme olleet lohdutuksen arvoisia, vaan pikemminkin olimme ansainneet rangaistuksen ja hylkäämisen, hän tahtoo aivan yhtä ansiotta lohduttaa meitä tänäänkin. Jos muistamme, että hän joskus on vapahtanut meidät hädästä, synnistä ja kiusauksista, kun meillä itsellämme ei ollut pienintäkään voimaa niistä vapautumiseen, tiedämme, että hän vieläkin sekä tahtoo että voi aikansa tehdä samoin. Jos me voimme kertoa: silloin ja silloin olin aivan eksyksissä, hämmentynyt ja epätoivoinen, hukkaanjoutunut lammas, mutta hän, Hyvä Paimen, etsi ja palautti minut oikealle tielle, puhutteli minua jälleen sanassaan ja toi minut takaisin, niin tiedämme, että hän tahtoo tulevinakin aikoina tehdä samoin. Sillä hän on sama aina: *Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.* Hän ei varmaankaan ole vielä osoittanut meille viimeistä hyvää työtään. ”Hän on ensin rakastanut meitä.” *Ja hän, joka oli vapaasti, ansiotta ja hartaasti rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti.*

Tätä lohdutusta ei meillä ole vain omasta lyhyestä ja vähäisestä kokemuksestamme, ei, aina maailman luomisesta asti, läpi kaikkien pitkien vuosisatojen käy sama kokemus Herramme Jeesuksen Kristuksen armosta ja voimasta. *Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.*

Kun näemme, miten hän ennen auttoi syntisiä, antoi anteeksi mitä törkeimmät pahat teot, tiedämme, että hän tekee samoin nytkin ja meillekin. Kun hän muinoin sanoi pahamaineiselle syntiselle naiselle, joka hänen jaloissaan itki: "Sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut, mene rauhaan"; kun Sauluksesta, joka oli "herjaaja, vainooja ja väkivallantekijä" tulee armoitetuin apostoli; kun Daavid, joka, saatuaan nauttia kaikkein suurinta armoa, lankeaa mitä verisimpiin pahoihin tekoihin, saa kuitenkin vielä lupauksen armosta ja anteeksiantamuksesta

- silloin tiedämme, että meidän Herramme Kristuksen armolla ei ole loppua, että hän tahtoo vielä antaa kaikki anteeksi kaikille niille, jotka etsivät häntä.

Niin, kun näemme, ettei hän koskaan väsynyt opetuslapsiensa heikkouksiin, vaan aina vain nuhteli ja ojensi, muttei koskaan hyljännyt heitä, silloin tiedämme, ettei hän koskaan väsy meihin. Ja kun näemme, miten halukkaasti hän kuuli rukouksen, vaikkapa se oli vain niin lyhyt kuin kosketus hänen vaatteisiinsa, tiedämme, että hän vielä kuulee lyhyimmätkin rukoukset. Sillä kaikkea tätä muistaessamme meidän on ajateltava, että Kristus vielä tänään on aivan sama: *Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.* Tämä on totisesti kuvaamattoman suuri lohdutus ja vahva linna aikojen vaihteissa, niin, juuri silloin, kun ajat ovat myrskyisiä ja alkavat pimetä. Silloin kristitty voi vieläkin iloiten laulaa: "Minä istun hänen varjossaan, jota minä halajan. Sinä, Herra, olet minun väkevyyteni, minun kallioni, minun linnani ja lunastajani, minun Jumalani ja minun lohdutukseni. Sinä pysyt samana eivätkä sinun vuotesi lopu" (1.1).

HENGEN TODISTUS

"Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia" (Room.8:16).

Suuri, ihana asia: olla Jumalan lapsi ja tietää olevansa sitä ja omistaa Jumalaan luottava lapseuden henki! Tästä apostoli puhuu, tästä koko Raamattu, tästä kaikkien orjuudesta vapautettujen kristittyjen autuaallinen kokemus. "Itse Henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia."

Miten on meidän laitamme tässä tärkeässä kohdassa? Sinä, joka tätä luet, oletko sinäkin niin onnellinen, että sinulla on Jumalan Henki, todistus, joka sinun henkesi kanssa todistaa, että olet Jumalan lapsi? Ehkäpä olet kristitty, rakastat sanaa, sinun vaelluksesi on moitteetonta, mutta kuinka on tämän kohdan laita? Kuinka on sydämen laita? Tunnetko sinä Jumalan - tunnetko hänet luottavaisin mielin, ystävänäsi, niin että voit sanoa: *Abba, rakas isä!* Tämä on pääasia! Tarkkaa ja kuuntele! Tämä on suuri pääasia koko kristillisessä elämässä, että sydän luottaa Jumalaan Kristuksen kautta, että sinä seurustelet Kristuksen kanssa, että elät yhteydessä häneen ja olet hänen ystävänsä. Oi, tämä on koko kristillisyyden sydän ja *elämä!* Tämä on entiselleen saatettua paratiisin elämää, elämää, jonka ihminen kadotti syntiinlankeemuksessa, tämä luottavainen lapseuden henki, joka seurustelee Jumalansa kanssa ja puhuu hänen kanssaan niin kuin lapsi isänsä kanssa. Onko sinullakin tämä luottavainen lapseuden henki?

Älä jätä tätä kysymystä, ennen kuin olet sen perusteellisesti ratkaissut. Tämä luottavainen lapseuden henki on juuri koko hengellisen elämän ydinkohta. Siitä vuotaa kaikki hyvä. Ilman sitä on kaikki kuolemaa ja

kylmyyttä, voimattomuutta ja orjuutta. Ja mitä kaikki hengellisyys hyödyttää, ellet saa tätä uskon rauhaa Jumalan kanssa, ellet voi luottavaisella mielellä seurustella hänen kanssaan? Kristus on nimenomaan selittänyt, etteivät mitkään muut hyvät asiat auta autuuteen, paitsi tämä, että olemme tulleet hänen yhteyteensä ja oppineet hänet tuntemaan.

Tämä luottavainen suhde Vapahtajaan onkin kaiken kristillisyyden koko voima, niin tekemisen kuin kärsimisenkin - se on lähde kaikkeen tosipyhään, Jumalalle mieluisaan elämään. Kuinka heikkoa, orjallista, halutonta, raskasta ja voimatonta onkaan niiden kristillisyyden, joilla ei ole tätä uskon varmuutta ja jotka eivät tunne Jumalaa! He voivat tarkoittaa hyvää, heillä voi olla hyviä päätöksiä ja aikomuksia; mutta niistä ei tule mitään, he ovat aina maailman ja helmasyntiensä orjia, ja perkele kuljettaa heitä ja vie heidät vankinaan minne haluaa. Heillä ei ole mitään henkeä itsessään. Sielläkin, missä jonkinlainen todellinen uskokin on syntynyt, mutta missä se on vielä heikko, missä isotaan ja janotaan, mutta ei olla vielä ravittuja - tai siellä, missä jonkun vanhemman kristityn usko on kadottanut evankelisen rohkeutensa, ja kristillisyyden on tullut raskaaksi ja lainomaiseksi - siellä vallitsee vielä voimattomuus ja synnin orjuus ja ihminen pysyy aina heikkona, hitaana ja hengettömänä; tunnustus vaikenee, rukous käy raskaaksi ja voimattomaksi, sydän kylmäksi ja tyhjäksi: sydämellä ei ole mitään aarretta, sitä ei mikään täytä, sillä ei ole mitään ystävää yli muiden ystävien ja se janoaa jälleen syntiä ja turhuutta.

Kuinka paljoa enemmän käykään näin siellä, missä sielu ei ole lainkaan tullut uskoon, vaan on vielä kokonaan orjuuden ikään vankina! Ja päinvastoin, kun sielu on tullut iloiseen varmuuteen siitä, että se on Jumalan armoittama, ja tuntee luottavaisin mielin Vapahtajan ystäväkseen - mikä elämä siellä onkaan, mikä halu ja voima, mikä iloinen ylistys ja tunnustus, miten nopeasti siellä erotaankaan maailmasta ja vääryydestä! Sitä Kristus tarkoitti sanoessaan: *"Niin kuin oksa ei voi kanaan hedelmää itsessään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Joka pysyy minussa, se kantaa paljon hedelmää."* Ja Johannes sanoo näin: *"Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme."* Ja profeetta sanoo näin: *"Ilo Herrassa on teidän väkevyytenne."*

Sentähden, kuinka tärkeitä onkaan, että myös omistaisi voiman pyhitykseen, tunnustukseen ja maailmasta eroamiseen sekä kärsivällisyyteen ja väkevyyteen kärsimisessä - kuinka tärkeitä ja välttämätöntä onkaan omistaa täysi varmuus armosta - siitä, että on sydämellisessä uskon yhteydessä Vapahtajaan! Kuinka välttämätöntä onkaan kalleimpana aarteenaan, silmänään eli sydämenään säilyttää tämä todellinen lapsen luottamus, jota apostoli kutsuu *valittujen lasten hengeksi, jossa me huudamme: Abba, rakas isä!*

Emmekö siis jokainen pysähtyisi ja kysyisi itseltämme niin kuin

Jumalan kasvojen edessä, onko minulla tämä luottavainen lapseuden henki? Onko minulla todistus siitä, että olen Jumalan lapsi? (5.1).

KRISTUKSEN KUOLEMAAN KASTETTU

"Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesuskeen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?" (Room.6:3).

Apostoli tahtoo sanoa: ajatelkaapa, mikä on tehnyt teidät *kristityiksi*. Tehän olette *Kristukseen kastetut*. Ettekö tiedä, mitä tämä kaste merkitsee, nimittäin sitä, että te ette ainoastaan ole pestyt ja puhdistetut syntien anteeksiantamuksen kautta, vaan myös syntinen lihanne on siinä tuomittu menettämään henkensä ja annettu kuoleman haltuun. Se liha on kokonaan upotettava, niin että teidän koko jäljelläoleva elämänne maan päällä on oleva alituista *synnin kuolettamista*. Sellainen oli liitto Kristuksen kanssa: "Me olemme *hänen kuolemaansa* kastetut."

Mutta tämä ei saa olla pelkkiä sanoja ja ajatuksia, vaan sen täytyy olla totta ja todellista. Jospa jokainen, joka tahtoo olla kristitty, ajattelisi tätä! Jos jollakin, joka tunnustautuu Kristuksen omaksi, ei kuitenkaan todella ole uutta mieltä, joka kaikessa tahtoo tehdä Herransa tahdon, vaan hän vielä voi vaalia ja puolustaa yhtä ja toista helmasyntiään ja olla sellaisen ystävä, mikä ilmeisesti taistelee Herran tahtoa ja käskyä vastaan, niin hän pettää itsensä. Hänen uskonsa on kuollut luulousko. Kun me käännyimme, me palaamme juuri siihen liittoon Kristuksen kanssa, johon meidät kastettiin.

Jos nyt joku, joka on esimerkiksi ahneuden orja, niin että hänen pääasiansa on voittaa ja koota tätä maallista, tai hekuman, epäsiiveellisyyden tai juoppouden orja tai vihan syntien, vihan, kateuden, valheen ja panettelun orja, tai epärehellinen kaupassa ja työssä jne., kääntyy uskonnon, Jumalan sanan ja Jumalan kansan puoleen ja tunnustaa uskovansa armoon, mutta yhä *pysyy entisessä suhteessaan helmasyntiinsä* - kuule jälleen: hän pettää itsensä väärällä luulouskolla. Ja koko hänen uskontonsa, hänen kirkonkäyntinsä ja ehtoolliselle menonsa on näin ollen ainoastaan inhottavaa tekopyhyttä.

Liitto Kristuksen kanssa on pyhä liitto: "Me olemme *hänen kuolemaansa kastetut*." Kristuksen valtakunta on tosin täynnä syntiä ja surkeutta, siitä ei ole puhetta. Sinä tunnet kaikkea pahaa sydämessäsi, lihan himoja ja haluja ja sinä voit langeta ja hairahtua. Mutta pysyä vanhassa suhteessa syntiin, se ei kuulu Kristuksen valtakuntaan. "*Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus.*"

Kaikilla Jumalan lapsilla on pyhä mieli, joka nousee kapinaan syntiä vastaan. Jos sinä vielä voit olla ahneutesi tai kunnianhimosi, kateutesi tai epäsiiveellisyytesi tai vihasi, riidanhalusi ja kiivautesi hyvä ystävä - jos olet jonkin sellaisen synnin hyvä ystävä, vaalit ja puolustat sitä, todistaa tämä aivan varmasti sinua vastaan. Onnettomasti lankeaminen

ja hairautuminen ei vielä merkitse Kristuksen liiton rikkomista; mutta kun annetaan synnille vapaus, kun sitä suositaan ja puolustetaan, on se liiton rikkomista. *"Me olemme hänen kuolemaansa kastetut."*

Jos nyt tosiaan aiot kuolettaa synnin, täytyy sinulla olla siihen *halukas henki*, vaikka sellainen synnin kuolettaminen olisikin lihalle katkeraa. Kristuksen inhimillinen luonto vapisi kyllä kuoleman katkeruutta, mutta hän oli kuitenkin hengessään halukas ottamaan maljan Isänsä kädestä. Niin, sanoihan hän uskovaisistaankin: "Henki on tosin altis, mutta liha on heikko." Jos halukas henki on väistynyt sydäimestäsi, on koko taistelu syntiä vastaan lain pakottamaa työtä ja niin ollen tekopyhyyttä, koskapa se ei lähde sydäimestä. Mutta jos mielit säilyttää halullisen hengen, täytyy sinun elää uskossa, autuaassa luottamuksessa ja varmuudessa siitä, että Jumala *anteeksi antaa* kaikki sinun syntisi. Sen lisäksi on myös tarpeen tietää, että miten tahansa sinulle käykin taistelussa, *onnistut* synnin vastustamisessa paremmin tai huonommin, kuitenkin armoliitto Jumalan kanssa on aina luja, sinä elät siinä liitossa, niin kauan kuin elät uskon ja parannuksen harjoituksessa ja verhoudut Kristuksen vanhurskauteen. Ainoastaan tämä vanhurskaus on *armonvaltakunnan* perustuksena, armonvaltakunnan, joka on kaikkia syntejä mahtavampi.

Itse tämä harjoitus, siis se, että uskotaan armo ja kuoletaan syntiä, on varmin todistus siitä, että elät totisessa armossa kuinka pahalta asiat usein sinusta näyttävätkin. Ja niin kauan kuin sinä sydäimestäsi uskot armon, sinä aina yhä uudestaan ryhdyt seuraamaan uskollista Vapahtajaasi ja kuolettamaan syntiä.

Mutta lihalle tämä tie tulee katkeraksi. Sen voit päättää siitäkin, että sanotaan: *"Hänen kuolemaansa kastetut"*; Kristuksen kuolema oli katkera kuolema. Kovalla äänellä huutaen hän antoi henkensä. Lihan ristiinnaulitseminen on tuleva sinulle usein niin katkeraksi, että sinunkin täytyy huutaa rukoillessasi hädässä ja tuskassa Herraa. Silloin et saa väsyä, vaan sinun tulee muistaa, että kun sinä olet kristitty ja Jumalan liitossa, olet ylenmäärin onnellinen, kuljet ikuista onnea kohden. Sen tähden kärsiös mielelläsi jotakin. Kruunu palkitsee hyvin kaikki rehelliset ja kestävät taistelijat. Onhan varma sana: *"Jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös elää hänen kanssaan; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita"* (17.1).

KASTETTU USKOVA - KRISTUKSEN KANSSA RISTIINNAULITTU

"Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?" (Room.6:2).

Mitä se merkitsee, että olemme kuolleet pois synnistä, se apostoli selittää jakeissa 3-11. Hän sanoo, että meidät on kasteessa vihitty Kristuksen kuoleman ja elämän osallisuuteen ja kaltaisuuteen - me

olemme Kristuksen kanssa kasvaneet yhteen yhtäläiseen kuolemaan, hän sanoo. Se kuolema oli kuolema synnistä. Niin kuin Kristus kuollessaan pääsi meidän synneistämme, joita hän ei enää kannan, niin ovat kaikki uskovat "yhdessä hänen kanssaan kasteen kautta haudatut kuolemaan", ovat päässeet vanhasta syntielämästään ja jättäneet sen, niin etteivät he sitten enää syntiä palvele.

Mutta jos me ymmärtäisimme tämän niin kuin sen ymmärtävät ne, jotka eivät mitään uudestisyntymisestä tiedä, nimittäin niin, että kasteessa on puhe vain *liitosta*, lupauksesta, joka velvoittaa meitä kuolemaan pois synnistä ja elämään yksin Jumalalle, silloin me emme varmaankaan olisi ymmärtäneet apostolin tarkoitusta hänen sanoessaan: "Kuolleet pois synnistä." Tosin kaste on myös liitto, mutta näin ei ole vielä sanottu koko asiaa.

Niin kuin vihkiminen ja lupaukset eivät vielä tee hyvää puolisoa, vaan niiden lisäksi täytyy tulla myös sisäisen teon, jonka nimi on rakkaus; ja niin kuin papiksi vihkiminen ja papinvala eivät vielä tee papista sielunhoitajaa, vaan niiden lisäksi täytyy tulla hengen, joka huolehtii sieluista; niin eivät myöskään pelkkä kaste ja liitto vaikuta "synnistä pois kuolemista", vaan niiden lisäksi täytyy tulla Jumalan työn sielussa. Kristus puhuu *vedestä ja Hengestä syntymisestä*.. Apostoli puhuu *uudestisyntymisen pesosta ja Pyhän Hengen uudistuksesta*.. Tällaiset sanat ilmaisevat meille näiden sanojen salaisuuden ja täydellisen merkityksen: "Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä." Apostoli ei puhu tässä *vääristä* kristityistä, joistakin kastetuista uskottomista, vaan hän tarkoittaa *niitä*, jotka totisesti "saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden". Näissä on *jumalallinen elämä, henki*, joka ei voi syntiä sietää; ja silloin on totta ja todellisuutta, että he "ovat kuolleet pois synnistä".

Tämä on toinen suuri ja ihana lahja, joka uskon mukana annetaan meille, *Hengen työ sielussa*, niin että me olemme Jumalasta syntyneet ja meillä on uusi sydän ja mielin, uusi henki, joka ei voi synnissä elää. Tämän kokemus parhaiten selittää. Lain alaisena olen turhaan taistellut saadakseni pyhän mielen ja alituisesti kokenut, että samassa määrin kuin syntiä koetin estää, sisäinen pahuus kasvoi. Sitä vastoin koin, että kuin toivottomana kaikesta omasta työstäni tulini heti uskon kautta autuaaksi pelkästä armosta ja näin itseni ainoastaan Kristuksen tähden vapaana synnistä ja lain tuomioista, sain myös samalla aivan uuden, ennen tuntemattoman pyhän mielen ja tahdon sydämeeni, uuden, alttiin ja pyhän mielen, joka hartaasti rakasti Jumalan lakia ja vihasi sitä pahaa, jonka itsessäni tunsin. Se maailmallinen ja syntinen elämä, joka ennen oli ollut elämäni ja onneni, tuli nyt minun vaivakseni.

Tästä ihmeellisestä armon työstä sielussa Johannes puhuu sanoessaan, "ettei yksikään *Jumalasta syntynyt tee* syntiä, *sillä Jumalan siemen pysyy hänessä* eikä hän *saata* syntiä tehdä". "Hän ei *saata* syntiä tehdä", apostoli sanoo. On mitä ihmeellisintä kokea, että vaikka mitä kauheimmat kiusaukset vaivaisivat kristittyä tai voittaisivat ja

kaataisivatkin hänet, hän ei kuitenkaan voi pysyä synnissä, niin kauan kuin "Jumalan siemen" pysyy hänessä. Hän ei saata syntiä tehdä, toisin sanoen tietien tahtoen harjoittaa syntiä - tätä Paavali tarkoittaa "synnissä elämisellä" - vaan jos synti, niin kuin äsken sanottiin, kaataakin hänet, hän lankeaa niin kuin tuleen tai veteen, jossa hän ei voi elää, vaan heti kiiruhtaa sieltä nousemaan. Siten on "Jumalasta syntyneen laita"; lankeemus saa hänet vain uudestaan ja yhä enemmän pelkäämään syntiä, niin että hän alkaa uudelleen vaelttaa hyvää tietä, nyt vain valvovampana ja Jumalaa pelkäävämpänä kuin ennen. Tämä pitää paikkansa *niin kauan kuin Jumalan siemen pysyy hänessä*.

Kristitty on sen laatuinen, että kun hän saa olla rauhassa synniltä ja vaeltaa Jumalan käskysanan tietä, hän voi hyvin, hän on oikeassa olossaan. Mutta jos synti käy hänen kimppuunsa, hän peljästyä, tulee tuskalliseksi ja levottomaksi ikään kuin vihollinen olisi hyökännyt hänen kimppuunsa. Siitä huomaamme hyvin, että pyhyys on hänen oikea elämänsä, että hän siis on "kuollut pois synnistä".

Luther sanoo tunnetulla tavalla: "On mahdotonta, ettei se ihminen olisi pyhä, joka kärsii synnistä (siitä, että hän tekee syntiä Jumalaansa vastaan); sillä toinen perkele ei aja toista ulos." Tämä Jumalan työ sielussa saa aikaan senkin, minkä maailmakin näkee ja mitä se kauhistuu, että nimittäin ne, jotka alkavat elää Kristuksen evankeliumista, jättävät sen menon ja koko entisen syntielämänsä ja alkavat vaeltaa elämässään aivan toista tietä. Sitä suurta yleistä ilmiötä, että me oikein armon omistaessamme saamme myös uuden mielen, niin että jätämme vanhan elämän ja alamme elää uutta, sitä tämä apostolin sana varmaankin selittää: "Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä" (30.1).

USKOVAN PÄTEVIN TUNTOMERKKI - VELJESRAKKAUS

"Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä" (1. Joh.3:14).

Ehkä tiedät kääntymisesi Herran puoleen ja uskosi armoon Kristuksessa tuottaneen sen hedelmän, että olet saanut uuden, hartaan rakkauden Jumalan lapsiin - ei ainoastaan johonkin määrättyyn kristittyyn, joka on tehnyt sinulle jotakin hyvää tai ymmärtää pitää sinua arvossa tai on luonnostaan rakastettava ja valloittaa sinut – *vaan rakkauden ylipäänsä kaikkiin niihin*, joiden näet *rakastavan tai etsivän Jeesusta*, niin että he ovat sinun uutta sukuasi, sinun veljiäsi ja sisariaisi. Tiedä silloin tämän seikan osoittavan paljon vakuuttavammin kuin mitä ihanimpien tekojen, että Jumalan Hengen aikaansaama uudestisyntyminen on tapahtunut sinun sielussasi. Ehkä itse luulet, ettet voi olla Jumalan lapsi, koska koko kristillisyytesi näyttää sinusta aivan liian puutteelliselta. Mutta kaikki nämä puutteet ja tämä sinun *luulosi* eivät merkitse mitään Jumalan sanan ilmoittaman merkin rinnalla.

Sitä vastoin tilasi on ehkä sellainen, että olet kyllä herännyt synninunestasi ja kääntynyt harhapoluiltasi jumalisuuden tielle, Jumalan sanan yhteyteen, alkanut rukoilla ja muuttanut mielesi, mutta sinulla on se ominaisuus, ettet tahdo olla tekemisissä toisten etsivien sielujen kanssa, vaan viihdyt parhaiten yksinäsi kuten sanot "Jumalan ja sanan parissa". Tämä tosin näyttää kauniilta ja hengelliseltä, mutta muuan seikka vain puhuu sitä vastaan, nimittäin se, että käytöksesi on suorastaan ristiriidassa *Jumalan armon oikean päätuntomerkin kanssa*, parannuksesi niin ollen kaikei on väärä ja omatekoinen. Jos parannuksesi olisi totista Hengen työtä, sillä olisi myös tämä merkki, *rakkaus* veljiin. Silloin olisit niin nöyryytetty itsessäsi, että pitäisit yleensä toisia etsiviä sieluja itseäsi parempina. Ja jos Jumalan Karitsan veri olisi tullut ainoaksi lohdutukseksi ja kerskaukseksi, jos sinä olisit käynyt "ahtaan portin kautta", jossa sekä syntisi että vanhurskautesi olisi Jumalan Pojan veressä pyyhitty pois ja sydämesi tullut oikein autuaaksi ylenmääräisestä armosta - lyhyesti, jos eläisit siinä parannuksessa, jossa itse vähenisit ja Kristus kasvaisi, sulautuisit sinä tämän suuren ja kaikille yhteisen armon tähden toisiin kanssaperillisiisi niin, että saisit todella heidän kanssaan "yhden sydämen ja yhden sielun". joka ensimmäisilläkin kristityillä oli.

Mutta edelleen: jos sinulla onkin joitakin määrättyjä veljiä, joista sinä sen tähden pidät, että he ovat kanssasi jossakin tärkeässä kysymyksessä yhtä mieltä, mutta teitä ei yhdistä Jumalasta syntyminen, suuri armo Kristuksessa, vaan jokin muu seikka ja yksimielisyys, ei tämä ole oikeata tunnusmerkistä rakkautta. Johannes sanoo nimenomaan: *"Jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakstaa myöskin häntä, joka hänestä on syntynyt."* Tällä hän selittää, että oikea rakkaus veljiin katsoo sitä, että he ovat *Jumalasta syntyneitä*, ja rakastaa heitä juuri *sen tähden*. Heti sen jälkeen hän lisää: *"Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjensä"*, toisin sanoen, kun me rakastamme heitä rakkaan ja yhteisen Isämme tähden.

Joka ei tarkkaa tätä, se varmaankin tahtoo pettää itsensä - ja tuleekin petetyksi. Kuinka ihanaa sitä vastoin, kun tiedät rakastavasi veljiä juuri heidän sydämissään ilmenevän armotyön tähden. Kuinka ihanaa, kun sinun kurjasta, viheliäisestä parannuksestasi kuitenkin ikään kuin aivan itsestään on syntynyt se hedelmä, että kaikki uskovat ovat nyt sinun uutta sukuasi, rakkaita veljiäsi, joita rakastat niin, että usein arvelet itse olevasi arvoton heidän rakkautensa kohteeksi!

Oi, mikä autuas tila! Tosin saatat rakastaa jotain määrättyä veljeä enemmän kuin muita, niin kuin Jeesuskin ennen muita rakasti Johannesta. Mutta kuitenkin on kaikissa, jotka etsivät ja rakastavat Vapahtajaa, jotakin, joka tekee heidät sinulle niin kalliiksi, että he kaikki ovat sinun veljiäsi, heidän onnensa tahi onnettomuutensa koskee sinua.

"Yleisen rakkauden" tähden sinä toivot voitavasi auttaa mikäli

mahdollista kaikki ihmiset korkeimpaan onneen, minkä tunnet; mutta "veljellisellä rakkaudella" olet aivan erityisellä tavalla liittynyt niihin, jotka ovat yhteydessä Vapahtajaan.

Katso, rakkaus todistaa jotakin - todistaa, että kuinka huonolta sinun kristillisyytesi näyttääkin, Kristus kuitenkin on sinun elämäsi, ja Kristuksen Henki kuitenkin asuu sydämessäsi kaikkien puutteittesi alla. Mutta vaikka rakkaus sydämessämme on Hengen synnyttämää ja kasvaa yhteydestämme Vapahtajaan, tarvitsee se kuitenkin, niin kuin kaikki Hengen hedelmät, hyvää hoitoa. Siitä johtuvat kaikki Raamatun kehotukset rakkauteen.

Ja niin kuin tämä rakkaus on tunnusmerkillinen hedelmä elämästä Kristuksen yhteydessä, niin on se myös aina riippuvainen tästä elämästä. Niin kauan kuin minä elän terveessä parannuksen ja uskon harjoituksessa, rakastan veljiä. Mutta kun maallinen mieli saa ylivallan kristityssä, niin ettei hän enää elä jokapäiväisessä synnintunnossa ja armon omistamisen harjoituksessa, tulee hän myös samalla kylmäksi veljiä kohtaan ja näkee enemmän heidän virheitänsä kuin heissä olevaa armoa (4.2).

USKOMAAAN NÄKEMÄTTÄ

"Me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä" (2. Kor.5:7).

Tämä juuri on koko Kristuksen valtakunnan salaisuus, että se on *uskon valtakunta*, kaiken järjen, tunteen, näkemisen ja kaikkien luulojen vastainen valtakunta, näkymätön, ihmeellinen, salaperäinen. Se, joka ei tätä muista ja muista usein, ei voi koskaan pysyä uskossa.

Meidän on muistettava, että *Kristuksen valtakunta on Kristuksen kaltainen*; että morsiamen on oltava ylkänsä kaltainen; että oikean kristillisyyden tuntomerkki on, että me tulemme "Kristuksen kuvan kaltaisiksi". Johannes sanoo: "Sellainen kuin hän on, sellaisia olemme mekin tässä maailmassa."

Mutta millainen Kristus oli tässä maailmassa? Eikö kaiken sen summa, mitä Kristuksesta tiedämme, ole, että hänessä olivat yhtyneet kaikkein suurimmat vastakohtat: syvin alennus ja suurin korotus; suurin synnin paljous (koko maailman) ja suurin pyhyys (hänen omansa); suurin häpeä ja suurin kunnia. "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava", mutta hänelle kuului myös mitä suurin kunnia, hän oli Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva. Hän oli kaikkien palvelijain palvelija, mutta myös kaikkien kuninkaiden Kuningas ja kaikkien herrain Herra. Hän oli köyhin, mutta kuitenkin rikkain.

Mutta *sellainen kuin hän oli, sellaisia olemme mekin tässä maailmassa*. Mitä suurimmat vastakohtat ovat yhtyneet uskovissakin: syvin alennus

(he ovat tuomittuja syntisiä) ja suurin ylennys, korkeus ja kunnia (he ovat *Jumalan lapsia*); suurin syntikurjuus ja suurin vanhurskaus ja puhtaus; suurin köyhyys ja suurin rikkaus; suurin heikkous ja suurin väkevyys.

Toista me olemme itsessämme, toista Kristuksessa; ensimmäinen on *Aadam*in perintöä, toinen *Kristuksen*; ensimmäisen perinnön tunnemme kaikissa jäsenissämme, havaitsemme sen kaikilla aistimillamme, toinen perintö on syvään kätkeyty kaikelta järjeltä ja kaikilta aisteilta ja se on vain *uskottava* Jumalan totuudellisuuden tähden. Joskus Kristus tosin tulee meidän tykömme ja antaa meidän niin kuin Tuomaan nähdä ja tuntea Jumalan kirkkauden.

Mutta me saamme maksaa sanomattoman paljon ennen kuin osaamme sopeutua tähän sekoitukseen, näihin vastakkaisiin asioihin, ja uskoa sitä, mitä emme tunne, uskoa salattua armoa ja vanhurskautta näkiessämme ja tuntiessämme aivan muuta ja päinvastaista. Ne, joille kristillisyyden on ainoastaan tietoa ja tutkimisen kohde, osaavat tämän taidon valitettavasti aivan liiankin hyvin! Mutta kun Jumalan valtakunta ihmisessä on, *ei vain sanoissa, vaan voimassa*, niin että hän todella tuntee synnin oian ja todella uskoo vanhurskauttansa Kristuksessa - oi, miten suurta heikkoutta, saastaisuutta, kylmäkiskoisuutta, pimeyttä ja pelkoa hän silloin tuntee ja miten viheliäiseksi hän näkee uskonsa.

Oi, mikä korkea taito, mikä suuri, jumalallinen ja taivaallinen armo tarvitaan, jotta sellaisen kurjuuden keskellä saattaisi nähdä ja uskoa Jumalan ystävyyden olevan muuttumattoman, saattaisi nähdä salatun vanhurskauden, puhtauden ja sen Jumalan suosion, joka meillä Kristuksessa on! Mikä korkea taito varsinkaan kun tämä kurjuus ei koskaan lopu, kun se tulee pitkäaikaiseksi, loppumat-tomaksi ja pahemmaksi! Kuka voi tässä kestää? Oi, mikä uskon taistelu! Sillä vaikka minä pääsenkin vapaaksi jostakin tekosynnistä, käy kuitenkin sisäinen turmelukseni yhä sietämättömämmäksi ja masentavammaksi; "mit` enemmän mä tunnen kurjuuttani, sen lähemmäksi painun Jeesustani."

Johannes sanoo: "Jumala on valkeus, eikä hänessä ole mitään pimeyttä." Kuta lähemmäksi valkeutta sielu tulee, sitä enemmän hän näkee oman saastaisuutensa. Sen lisäksi Jumala aina sitä enemmän ottaa pois tuntuvan armonsä, kun sielu tarvitsee suurempaa nöyryyttämistä. Silloin hän tuntee itsensä kuivaksi, kuolleeksi, kylmäksi ja heikoksi. Silloin tulevat kurjuus, voimattomuus, hengellinen lamaantuminen, pimeys ja epätoivo niin suuriksi, ettei sielu voi luulla muuta kuin olevansa aivan pois langennut, kuollut, Jumalan hylkäämä ja väärän mielen valtaan jätetty. Oi, mikä ankara taistelu ja suuri taito onkaan nyt uskoa, tunkea paksujen, mustien pilvien lävitse ja keskellä syntiä nähdä vanhurskaus, keskellä kuolemaa elämä - keskellä hyljättynä olemisen tuntoa nähdä Jumalan suuren uskollisuuden ja rakkauden säteilevän meitä vastaan! Tässä täytyy oikein todella sulkea

silmät kaikelta muulta, kaikelta, minkä näkee ja tuntee, ja katsoa ainoastaan Jumalan sanaa - todella uskoa, ettei *meidän* vanhurskaudemme kelpaa mihinkään, ettei Jumala koskaan hetkeäkään tuomitse meitä *sen* mukaan, vaan katsoo ainoastaan Poikansa ansiota. *Ainoastaan* siinä me olemme puhtaat ja Jumalalle otolliset. Ainoastaan hänessä olemme otolliset, *hänessä, johon Jumala on mielistynyt.*

Oi, mitä ihmeitä on pyhät Herran:
autuaat aivan, huokaavat vielä!
Lapsia taivaan - vankeja vaivan;
turvassa ollen on rauhaton mieli!

Uskossa saadaan kulkea vielä:
nähdä ei saa, se ei hyödytäkään.
Tuntehet haihtuu, muuttuu ja vaihtuu,
siksi sanan uskohon aina mä jään.

Nouse siis sielu! Pois suru heitä,
kun Isän armo on muuttumaton!
Jos sumu aivan peittävi taivaan,
kuitenkin aurinko taivaalla on!
(17.2).

USKOVA MAAILMAN VOITTAJANA

"Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme" (1. Joh.5:4).

Koko Hebrealaiskirjeen 11. luku opettaa meille aivan samaa ja osoittaa, mitä uskon kautta on ennen kyetty tekemään, suoritettu ja kärsitty. Lopuksi apostoli siinä esittää esimerkkinä tästä marttyyrit, jotka Kristuksen tähden jätettyään kaiken, kaiken, mikä oli rakasta elämässä, omaisuuden, talon ja kodin, isän, äidin, veljet, ystävät, vihdoinkin jättivät henkensäkin, kaikki *uskon kautta.*

Tätä nimitetään *maailman voittamiseksi*; sillä sen ruhtinas *perkele* kaikkine juonineen, *maailma*, epäuskoiset uhkauksineen ja lupauksineen, *liha*, herkkine huvin ja hädän tunteineen - kaikki liittyivät yhteen saadakseen heidät luopumaan pois Herrasta ja tulemaan hänelle uskottomiksi; mutta he voittivat kaiken. Ja se voittovoima, joka voitti maailman, oli heidän *uskonsa.*

Sanan merkitys on siis tämä: uudestisyntynyt, uskova ihminen ei ole minkään *orja*, voi luopua kaikesta, voi kieltäytyä kaikesta ja kärsiä kaiken, hän ei ole minkään, ei ainoankaan synnin tai maallisen himon orja, niin, ei edes viattomien asioiden orja. Ja se, ettei hän ole *orja*, ei merkitse sitä, ettei paha vielä piilisi hänessä, ei myöskään sitä, ettei se pahana hetkenä saattaisi voittaa ja kaataa häntä, vaan se merkitsee sitä, ettei hän *pysy synnissä*, ei *tee syntiä* niin kuin sellaista, mitä on

jatkuvasti tehtävä, mitä ilman ei voi olla tai mitä ei voi hyljätä - ettei hän ole kuin orja, jonka on joka aamu pakko käydä saman ikeen alle samaan työhön.

Synti ja maailma hallitsevat orjiansa, vaikka he joskus kärsivätkin siitä, itkevät ja valittavat; sillä missä uskoa ei ole, siellä ei ole mitään voittovoimaa, ei mitään lunastusta, siellä eletään aina samassa jonkin määrätyn synnin orjuudessa - huomaa! *jonkin määrätyn* helmasynnin orjuudessa, vaikka voidaankin panna pois monia ulkonaisia syntejä ilman armon voimaa. Mutta se, joka on syntynyt Jumalasta, ei ole *minkään* synnin *orja*, vaikka hänen joka päivä täytyykin olla sodassa, aina valvoa ja rukoilla häntä väijyvää *kiusausta* vastaan. - Mutta erityisesti on se ihminen synnin orja, joka ei edes taistele eikä rukoile siitä päästäkseen, vaan vieläpä hellii ja puolustele sitä.

Me sanoimme myös, ettei uudestisyntynyt sielu ole edes *viattomien asioiden orja*. Esimerkiksi: on viaton, hyvä ja sanan käskemä asia, että lapsen tulee rakastaa isäänsä ja äitiänsä; mutta Kristus sanoo, että se, joka on tämän asian *orja*, joka ei voi tarpeen tullen jättää isäänsä eikä äitiänsä *minun tähteni*, ei voi olla minun opetuslapseni. On viaton asia omistaa maata, karjaa, puoliso jne.; mutta kun se niin hallitsee mieltä, ettei ihminen voi tulla häihin eikä illallisille eikä voi *seurata* Jeesusta, niin se on kuolemaksi.

Niin kuin sanottu, eivät usko ja uusi syntyminen vaikuta sitä, että ihmislunnon tunteet, heikkous ja taistelu häviäisivät. Mutta ne vaikuttavat sen, että näissä tarpeen tullen kuitenkin saavutetaan voittoja, että kuitenkin pysytään Herrassa niin kuin Aasaf sanoo: "Minun sydämeni katkeroitui ja minun munaskuihini pisti; kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäsi, vaikka minun ruumiini ja sieluni nääntyisivät."

Tätä merkitsee "maailman voittaminen". Jos minä sitä vastoin kyllä olen uskonnollinen, harras ja jumalinen, mutta en voi jättää helmasyntiäni tai jotakin itsessään viatonta, mutta rakasta asiaa, en kestä koetta enkä anna kaiken tuon mennä, en pidä aarteenani ja onnenani Herraa, vaan menen sinne, minne kiusaus vetää, koetan antaa parempia nimiä ja värejä luopumukselleni tai heikkoudelleni ja tulen sillä tavoin voitetuksi, ei minulla ole oikeata Jumalaa sydämeni Jumalana ja aarteena eikä uuden syntymisen ja uskon voittovoimaa.

"Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman." "Tämä on kristittyjen tuntomerkki, josta heidät tunnetaan ja huomataan, että he ovat Jumalasta syntyneet; se erottaa heidät vääristä lapsista, jotka pitävät Jumalan sanasta ainoastaan vaahdon, mutta eivät koskaan ole kokeneet sen voimaa. Näin syntyy vain epäsiikiöitä, joissa ei ole mitään oikeata jumalallista elämää eikä voimaa. Ei siis voi olla Jumalasta syntynyt, jos pysyy vanhassa, kuolleessa ja maallisessa menossa; ei Jumalan lapsi saa maata synneissään perkeleen mielen mukaan ja elää niin kuin ennenkin, vaan hänen on taisteltava perkelettä ja koko hänen

valtakuntaansa vastaan. Sentähden, ellet sinä voita maailmaa, vaan se voittaa sinut, niin kerskaa vain uskosta ja Kristuksesta, mutta omat tekosi todistavat sinua vastaan, ettet sinä ole Jumalan lapsi" (Luther).

Tahdot olla kristitty, mutta tahdot samalla kertaa olla hyveissä väleissä maailman kanssa tai ainakin joidenkin määrättyjen maailman ihmisten kanssa; kun tämä ei käy päinsä tulematta heidän kaltaisekseen, niin teet tämänkin siihen saakka kunnes olet sellaisenkin rakastama ja kunnioittama, jotka eivät välitä *Herrastasi, eivät rakasta eivätkä kunnioita häntä.*

Mitä tämä todistaa? Ei varmaankaan ainoastaan jonkinlaista Pietarin kieltämistä - langetessaankaan hän ei tullut maailman ystäväksi, koskapa meni ulos ja itki katkerasti ja oli sekä ennen lankeemustaan ja sen jälkeen Jeesuksen ilmeinen opetuslapsi - vaan jatkuvaa, hallitsevaa ja vallassa olevaa maailmankaltaisuutta ja uskottomuutta Herraan kohtaan. Se todistaa, että sinulta puuttuu uusi syntyminen ja uskon voima, sillä *maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan.* Ei Kristus eikä yksikään uskollinen Jeesuksen opetuslapsi - niin rakastettavia, lempeitä, viisaita ja varovaisia kuin he olivatkin - osannut taitoa olla samalla kertaa sekä Jumalan että maailman ystävä.

Uus syntyminen uskossa
tuo meille mielen uuden,
niin murtuu armon voimalla
jo valta saastaisuuden.
Kun Henki meitä johdattaa,
tie orjuuden nyt jäädä saa,
nuo siteet entisyyden.
(16.4).

LOISTAKOON TEIDÄN VALONNE

"Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäännä, joka on taivaissa"
(Matt.5:16).

Oi, mikä kaunis ja ilahduttava näky on sellainen kristitty, joka kiivailee uskon tien puolesta, Karitsan kunnian puolesta, kiivailee tekojen ansiota vastaan väittäen, etteivät ne kelpaa Jumalan edessä, mutta kuitenkin samalla kertaa on itse mitä hyväätekevin ihminen, rikas hyvistä töistä ja ahkera Herransa palveluksessa! Se näky voi saada sekä taivaan että maan riemuitsemaan. Oi, tämä näky aivan surmaa saatanan, niin se häntä harmittaa, koskapa ei ole mitään, mikä niin voisi hävittää hänen valtakuntaansa, mikä niin väkevästi ja selvästi todistaisi evankeliumin totuudesta - ei mitään, mikä niin mahtavasti valtaisi mielet ja saisi ne vakuuttuneiksi kuin juuri tämä yhteenliittymä: kiivaus tekojen ansiota vastaan liittyy hyvin töiden runsauteen. Jos minulla on vain toinen niistä, jos minä vain kiivailen uskon tien puolesta tekojen ansiota vastaan

vakuuttaen, etteivät ne kelpaa Jumalan edessä, mutta en itse tee hyviä tekoja, niin kaikki ihmiset tuomitsevat näin: "On hyvin mukava tie autuuteen ainoastaan uskoa tarvitsematta tehdä mitään hyvää!" Mutta jos sinulla on *kaikkien* lähimmäistesi ja naapuriesi todistus siitä, ettei kukaan ole halukkaampi ja iloisempi tekemään hyviä tekoja kuin juuri sinä, joka niin paljon halveksit ja pidät arvottomana hyviä tekoja, kun on kysymys vanhurskaudesta Jumalan edessä, "tukit sinä suun mielettömien ihmisten ymmärtämättömyydeltä". Silloin on kaikkien rehellisten sielujen pakko ajatella: "Ei, tämä ei puhu tekojen ansiota vastaan oman vajavaisuutensa vuoksi, hän todistaa itse toista."

Sentähden ne ovat hyvin kallisarvoisia kristittyjä, jotka mitä läheisimmin liittävät toisiinsa nämä kaksi kohtaa: että he kiiwailevat ainoastaan Karitsan ansion puolesta, mutta itse samalla kertaa ovat rikkaita hyvistä teoista. Rukoilkaamme Jumalaa, että me saisimme kauan pitää sellaisia kristittyjä maan päällä! Sillä sellaiset edistävät Kristuksen valtakuntaa ja evankeliumin kunniaa mitä väkevimmällä tavalla.

Sitä vastoin, mikä häpeä kristityn nimelle, että kristitty, joka tunnustaa uskoa, elää hengellisesti laiskana ja hedelmättömänä, vieläpä antaa silmiinpistävillä paheillansa moittijalle sijaa; mikä häpeä, kun ne, jotka kuulevat hänen kauniin tunnustuksensa, mutta myös näkevät hänen huonon elämänsä, halveksuen kääntyvät pois hänestä ja sanovat: "Ellei sinun kaunis tunnustuksesi merkitse mitään, olen minäkin yhtä hyvin kristitty jne." Ja silloin ne sielut ovat saaneet mitä vahvimman tuen suruttomuudelleen, ovat saaneet mitä suurimman syyn halveksia sanaa parannuksesta ja kääntymyksestä - ja sen tuen he ovat saaneet sinulta - kristityltä, jonka päinvastoin olisi pitänyt vaikuttaa heidän heräämiseensä.

Oi, mikä kauhea asia omalletunnonlesi, kun sinä koetuksenaikasi lopussa, kun sinulla ei enää ole tilaisuutta tehdä mitään parempaa, saat käskyn: tee tili, sillä sinä et saa enää minun huonettani hallita! Oi, mikä sydäntä kuluttava tuska muistaa, kuinka paljon olet kuullut Kristuksen rakkaudesta ja Kristuksen kärsimisestä ja uskonut ja tunnustanut sitä, mutta et ole elänyt hänelle ja hänen kunniaksensa, vaan itsellesi, vain lihasi mielen mukaan.

Mikä tuska ajatella, että ne, jotka ovat kanssasi armon ajassa eläneet, ovat saaneet vähän rakennusta sinusta vain sentähden, että sinun elämäsi oli niin huonoa. Silloin olet ahdistettuna sanova itsellesi: voi, minun lapseni, minun palvelijani, he ovat kyllä saaneet kuulla minulta monta hyvää sanaa, mutta he ovat nähneet huonoja tekoja. Sentähden meni se hyvä, minkä he kuulivat, niin vähän heidän sydämiinsä. Palvelijani ovat lähtiessään talostani vieneet sieltä tällaisen vaikutelman: "Ne, jotka paljon puhuvat Jumalasta, ovat tekopyhiä" - ja niin he ovat oppineet halveksimaan sanaa.

Jumala varjelkoon kaikkia uskovaisia ajassa! On kyllä totta, ettei kukaan voi välttää omantunnon soimauksia eikä saatanan palavia nuolia ja ettei kukaan ole täydellinen - ja kaikkein vähiten sokea maailma tekee meille

oikeutta, vaan pilkkaa kaikkein parhaintakin elämää niin kuin se pilkkasi ja puhui kaikkea pahaa itse kirkkauden Herrastakin. Mutta me kaikki tiedämme eron lihan heikkouden - jota kadun, jota vastaan taistelen parannuksen taistelua ja jonka tunnustan - ja niiden paheiden välillä, jotka aivan hillitsemättä saavat hallita ja ovat minun varsinaisena elämänäni. Niiden tähden evankeliumi tulee pilkatuksi; sillä jos minä itse itken omia virheitäni ja julkisesti tuomitsen ne, olen minä antanut Jumalalle kunnian ja pelastanut evankeliumin sen pilkalta.

Mutta huomaa vielä se, mitä äsken sanottiin *yhteydestä uskon puolesta kiivailun ja hyvien tekojen tekemisen välillä*. Jos sinä päinvastoin kuin edellä hyvien tekojesi ohella, ensimmäiseksi ja viimeksi puhut siitä, että tekosi ja Kristuksen seuraaminen ovat sinulle a ja o, voi syystä peljätä niiden olevan sydämesi lohdutuksena, uskosi salaisena perustuksena, "sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu". Ei, virren täytyy olla *Karitsasta* - "Karitsasta, joka on teurastettu ja on verellensä ostanut meidät Jumalalle". Tekojen täytyy lähteä juuri tästä Kristuksen rakkaudesta. Silloin Kristus saa kaiken kunnian, niin ettei *meidän* nimemme, vaan *hänen* nimensä tulee kunnioitetuksi ja pyhänä pidetyksi (30.4).

ORJATTAREN VAI VAPAAN POIKA?

"Orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan kanssa"
(Gal.4:30).

Tuhannet muuten sangen valistuneet ihmiset eivät tiedä, että kristikunnassa on kaksi hengellistä valtakuntaa: ensiksi *lain valtakunta*, jossa kaikki saadaan omasta ansiosta apostolin sanojen mukaan: "Töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta." Tästä valtakunnasta Kristus tahtoi meille puhua sanoessaan, että ne, jotka viinitarhassa koko päivän olivat tehneet työtä ja kantaneet sen kuorman ja helteen, eivät saaneet mitään armoa, vaan ainoastaan ansion, ainoastaan "päivärahan", koska he "pitäytyivät tekoihin". Sellaisia ihmisiä kutsutaan Raamatussa palvelijoiksi, orjiksi, orjattaren pojiksi, jotka saavat ainoastaan sen, minkä ovat ansainneet.

Toiseksi on olemassa *armon valtakunta*, jossa me emme koskaan saa maksua ansiomme mukaan; niillä, jotka siihen kuuluvat, on alituinen armo, parhaimpina ja huonoimpina hetkinään sama armontila siitä syystä, että heillä on takuumies, joka on aikaansaanut sen, ettei heitä tuomita lain mukaan, ettei heille lueta mitään syntejä. Niin on kirjoitettu Room.4:ssä: "Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka jumalattoman vanhurskauttaa, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi"; niin Daavidkin sanoo: "Autuas on se ihminen, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja" ja jolle Jumala "ei syntejä lue". Näitä kutsutaan Raamatussa lapsiksi, pojiksi ja vapaan vaimon pojiksi, jotka "pysyvät talossa" ja saavat perinnön. Mutta nämä sanat erityisesti tärkeän ja esikuvallisen Aabrahamin kodin palvelijasta ja lapsesta Paavali on esittänyt viitataksaan seikkaan, joka on hyvin opettavainen,

mutta jota moni ei ole ajatellut, nimittäin siihen, että Jumala meidän perheessämme on antanut meille puhuvan kuvan armotaloudestaan.

Eikö ole totta, että rakkaat lapset kodissa elävät ruumiillisessa suhteessa sellaisen armonjärjestyksen alaisina, etteivät he koskaan tule velallisiksi, kuinka paljon joka päivä kuluttanevatkin ja kuinka vähän työtä tekevätkin; heillä on kaikki, mitä tarvitsevat, vapaasti, ilmaiseksi; he saavat ruokansa ja juomansa, vaatteensa, hoitonsa, vuoteensa ja kasvatuksensa sieltä. Ja kuitenkin, vaikkeivät he itse ehkä ansaitse vähintäkään, vaan ainoastaan kuluttavat, he eivät koskaan joudu velkaan, vaan lopuksi, kun he monia vuosia ovat osakseen saaneet tällaista hyvyyttä, he saavat myös perinnön.

Ja kodin palvelijoille, jotka raskaasti ja uskollisesti työtä tekien ehkä tuottavat kaiken, mistä koti elää, heille tehdään tili, niin että jos he ovat vuoden kuluessa saaneet enemmän kuin mitä sovittu palkka on, he lopuksi jäävät velkaa - eikä kodin periminen tule kysymykseenkään.

Mutta lapset, vielä kerran sanottuna, vaikka he paljon kuluttavatkin, eivätkä mitään ansaitse, eivät koskaan joudu velkaan.

Eikö tämä ole merkillistä hallitusta? Se johtuu vain siitä, ettei heistä koskaan tehdä tiliä. "Hehän ovat lapsia", sanotaan; "kuka pitää tiliä lapsista, niin kauan kuin he elävät isänsä leivästä tai elävät lapsina?"

Katso tässä Jumalan valtakunnan salaisuutta! Lapsista ei koskaan pidetä tiliä. Meidän velkamme tai vapautemme velasta riippuu ainoastaan siitä, olemmeko me palvelijoita tai lapsia, "orjattaren" tai "vapaan vaimon poikia".

Katso omassa perheessäsi totista kuvaa armon valtakunnasta, kuvaa, jota Raamattu niin usein käyttää. Juuri niinkuin sinun omien lastesi laita on, niin on niidenkin laita, jotka ovat Kristuksessa ja elävät Jumalan lapsina: heistä ei tehdä mitään tiliä; he ovat kansaa, jolle Jumala ei lue mitään syntiä. He elävät armosta esikoisen, veljensä ansion perusteella; sen tähden he ovat alituisessa lapseuden armossa.

Oi, onko se totta? Onko mahdollista, että tällainen armon valtakunta on olemassa maan päällä? Niin, totta se on. Raamattu ei voi raueta tyhjiin, vaikkeivät meidän epävakaiset ja lain mielen läpätunkemat sydämemme voisikaan säilyttää tätä autuasta lohdutusta. Mutta niin totta kuin Raamattu ei valehtele, on näin asian laita kaikkiin uskoviin nähden. Jumala ei lue heille yhtään syntiä tuomioksi, he ovat Jumalan rakkaita lapsia, samassa Jumalan armossa niin huonompina kuin parempinakin hetkinään, silloin kun he iloitsevat saatuaan voiman tehdä jotakin hyvää ja silloin kun he joutuvat tuskaan syntiensä ja mielettömyksiensä tähden, niin että he "myrisevät sydämensä tuskassa"; samassa armossa silloin, kun he maistavat ja näkevät, kuinka suloinen Herra on, kuin silloin, kun heitä pitkäaikaisen kuivuuden aikana ruokitaan koiruoholla ja sapella. Sillä ellei niin olisi, vaan me olisimme Jumalan edessä

otollisia ainoastaan niinä hetkinä, jolloin saisimme armon olla hurskaampia ja pyhempitä, silloinhan tulisi vanhurskaus meidän teoistamme ja Kristus olisi turhaan kuollut; silloinhan me olisimme tekojen valtakunnassa, joka on suurempi kuin armo, emmekä armon valtakunnassa, joka on suurempi kuin teot.

Ei voida kieltää, että tämä on mitä hirmuisinta mielettömyyttä meidän järjellemme, koskapa kaikki, mitä meissä on, meidän tunteemme, järkemme ja omatuntomme, on niin lain mielen täyttämää, että me lakkaamatta joudumme sen kuvittelujen valtaan. Mutta vakavissamme me sitten uskoisimme sitä, mitä me luonnostamme tunneimme ja miltä meistä näyttää? Sehän olisi uskosta pois lankeamista. Ei, armon valtakunta, jossa mitään syntiä ei lueta, on koko Kristuksen ansion summa, ja koko Raamattu todistaa siitä. Jumala olkoon iankaikkisesti ylistetty sanomattomasta lahjastaan! (21.10).

ILO HERRASSA

"Olkaa aina iloiset!" (1. Tess.5:16).

Tässä joku sanoo: "Ilo Herrassa on uskon ja Hengen hedelmää: sitä ei voi ottaa, ennen kuin se annetaan; sitä ei aikaansaada kehoituksilla." - Se on totta. Mutta niinkuin rakkaus, nöyryys ja lempeyskin ovat Hengen hedelmiä ja apostolit kuitenkin kehottavat harjoittamaan niitä, niin ovat he antaneet meille kehoituksen tästäkin Hengen hedelmästä. He ovat kehottaneet meitä iloitsemaan Herrassa ja sanoneet: "Olkaa aina iloiset, sillä se on Jumalan tahto teihin nähden; iloitkaa aina Herrassa." Meidän tulee siis etsiä armoa ja käyttää niitä välikappaleita, jotka sitä iloa edistävät. Jos uskon ilo kadotetaan, kadotetaan kaikki muutkin lahjat ja voimat.

Mutta toinen sanoo: "Ilo riippuu olosuhteista; kun minulla on syytä iloon, olen iloinen; mutta kuinka voisin olla iloinen silloin, kun tulee hätä ja murhe?" Tämä on sanottu oikein vain inhimillisestä ja lihallisesta ilosta. Mutta apostoli sanoo: "Murheellisina, mutta kuitenkin aina iloisina." Hän sanoo: "Minulla on ylenpalttinen ilo kaikissa ahdingoissa." Hän sanoo: "Iloitkaa aina Herrassa, vieläkin minä sanon: iloitkaa." Jos sinä vielä olet epäuskoinen, et varmastikaan voi iloita Herrassa. Silloin on ilosi riippuvainen tilapäisistä seikoista. Mutta uskossa elävällä on niin suuri ja erityinen rauha, että hän voi iloita ahdistuksissakin!

Älköön kuitenkaan kukaan ajatelko, etteivät ulkonaiset seikat vaikuttaisi uskoviin sydämiin; ei, niin kauan kuin he ovat tässä majassa, tuntevat he hyvin, mikä kirvelee. Aasaf tunnustaa itsestään: "Kun minun sydämeni katkeroitui ja minun munaskuihini pisti, silloin minä olin järjetön, olin sinun edessäsi kuin nauta." Mutta kuule, mikä syvä ilon lähde hänellä vielä oli jäljellä, kun hän lisää: "Kuitenkin minä pysyn, Herra, alati sinun tykönäsi. Kun sinä olet minun kanssani, en minä

mistään maan päällä huoli. Vaikka minun ruumiini ja sieluni näänntyisi, Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani." Ja tällaisesta sydäimestä tässä puhutaan.

Epäuskoinen sielu on aivan kyvytön iloitsemaan Herrassa; joko hän on epäjumalien valtaama, aivan kevytmielinen ja maallinen, tai myös lain painama, orjamielinen ja kauhistuu Jumalaa - ja rohkaista sellaista sielua iloon Jumalassa olisi samaa kuin koettaa saada vettä palamaan. Epäuskoisella ei ole yhtään mitään syytä iloon. On vain mitä surkeinta mielettömyyttä, että maailman lapsi hetkenkään hymyilee, kun hän kuitenkin elää Kaikkivaltiaan vihan alla ja kulkee iankaikkista kuolemaa kohden. Sellaisia onnettomia sieluja ei kukaan apostoli ole kehottanut iloon, vaan heille sanotaan: "Itkekää ja valittakaa sitä kurjuutta, joka on teille tuleva."

Mutta tässä puhutaan uudestisyntyneille armolapsille, jotka ovat Kaikkivaltiaan ystäviä; ja heillä on totisesti syytä, vieläpä mitä suurin syy alituisesti iloita ja riemuja, vaikka heitä olisivat kohdanneet kaikkein vaikeimmat maalliset onnettomuudet ja murheet. He ovat kuitenkin kaikin hetkin onnellisia - vaikeivät he olekaan aina iloisia, he kuitenkin aina ovat onnellisia; siitä heidän tulisi aina iloita. Ei kukaan kristitty osaa sitä taitoa, että hän aina iloitsisi – tunteet kulkevat omaa tietänsä ja vaihtelevat niinkuin pilvet taivaalla; mutta syytä iloon on hänellä aina, sillä hän on onnellinen. "Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet."

Ja toiseksi on olemassa syvempi ilo kuin tunteet. Se on tiedon ja uskon ilo, joka sanoo: kuitenkin olen iloinen! - Vaikken nyt tunnekaan erityistä iloa, olen kuitenkin iloinen siitä, että minulla on Herra, ystävä, aarre, joka on suurempi kaikkia muita aarteita. Sellaisen tulee kristittyjen ilon olla. Sen tähden apostoli kehottaakin siihen sanoessaan: "Olkaa aina iloiset!" Mutta hän sanoo myös syyn siihen lisätessään: *Herrassa*. Huomaa! Herrassa, ei hopeassa eikä kullassa, ei ylellisyydessä eikä huvituksissa, ei terveydessä eikä voimassa, ei tiedossa eikä taidossa, ei vallassa eikä kunniassa, ei ystävyudessa eikä suosiossa, niin, ei myöskään hyvissä teoissa eikä pyhydessä; sillä se kaikki antaa ainoastaan pettävän ja väärän ilon; siitä ei teillä tule kauan iloa olemaan, jos te olette oikeita lapsia ja Jumalan Pyhä Henki teitä kurittaa. Osaksi se on vaarallista iloa, joka vetää sydämen pois Herrasta, joka yksin tahtoo olla lastensa ilo, aarre ja tyydytys; osaksi myös se kaikki antaa lyhyttä ja voimatonta iloa, joka pian loppuu. Sen tähden, jos tahdotte iloita "aina", niin, iankaikkisesti, on teidän ilonne oltava iloa "Herrassa".

Että kaikki sekin ilo, joka syntyy Hengen lahjoista, niinkuin pyhityksestä, omasta voimasta ja hyvistä teoista, on vaarallista iloa, siitä meillä on miettimisen arvoinen opetus lempeän, valvovan Herran suusta. Kun opetuslapset ihastuneina kertoivat Jeesuksen nimessä ajaneensa ulos riivaajia, sanoi hän kiireesti: "Älkää siitä iloitko, että hengen ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat

kirjoitettuina taivaissa." Samasta Herran Henkikin varoittaa profeetan kautta: "Älköön viisas kerskatko viisaudestansa älköönkä väkevä kerskatko väkevyydestänsä, älköön rikas kerskatko rikkaudestansa; vaan joka kerskaa, kerskatkoon siitä, että hän on ymmärtäväinen ja tunteen minut." Herra on kiivaudessaan ankara; hän ei kärsi, että hänen morsiamensa varsinaisena sydämenilona ja aarteena on jokin muu kuin hän (11.10).

MIEHEN VELVOLLISUUDET

"Miehet, rakastakaa vaimojanne älkääkä olko heitä kohtaan katkerat" (Kol.3:19).

Niin kuin vaimon velvollisuuksien perusta on alamaisuus, niin on miehen velvollisuuksien perusta rakkaus. "Miehet, rakastakaa vaimojanne." Missä vain rakkaus on, siellä kaikki muukin seuraa itsestään niin kuin apostoli sanoo: "Rakkaus on pitkämielinen ja lempeä, kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, se ei muistele kärsimäänsä pahaa" jne.

Mutta tarkastakaamme aviomiehen rakkautta vaimoonsa. Kiinnitäkäämme tarkkaavaisuutemme erikoisesti siihen ihanaa esitykseen, mikä tästä on Ef.5:ssä. Apostoli sanoo siinä: "Miehet, rakastakaa vaimojanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä. Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimojansa niin kuin omia ruumiitaan; joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä. Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa."

Katso, mikä ihana kuva - mikä suuri kunnia aviolliselle rakkaudelle – että sitä verrataan Kristuksen rakkauteen, joka käy yli kaiken ymmärryksen! Ottakaamme nyt oppia tästä. Luonteenomaisinta Kristuksen rakkaudessa seurakuntaan on ensiksi se, että hän rakastaa meitä aiheetta, ansiottomamme tai arvottomamme, ainoastaan Isän iankaik-kisen armonvalinnan tähden; siitä hän itse sanoo: "He olivat sinun ja sinä annoit heidät minulle. Enkä minä ole kadottanut ketään niistä, jotka olet minulle antanut. Ei yksikään ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka heidät on minulle antanut, on suurempi kaikkia."

Niin on miehenkin rakastettava vaimoansa Isän tahdon tähden katsomatta hänen suurempaa tai pienempää täydellisyyttänsä, vain sen tähden, että Isä on antanut hänet, että hän on hänen vaimonsa. Rakkaus, joka on riippuvainen ominaisuuksista, paremmista tai huonommista hetkistä, on haihtuvaa, epävakaisista ja pinnallista rakkautta. Jos Kristus olisi niin meitä rakastanut, hän ei olisi antanut itseänsä alttiiksi meidän edestämme.

Ei, se, että Jumala on antanut sinulle puolison, antanut hänet sinun

syliisi ja sanonut: tämä on sinun, rakasta tätä, pitäydy häneen - katso, se on tuhansia kertoja enemmän kuin kaikki naisen kauneimmat ominaisuudet!

Toiseksi Kristuksen rakkaus teki hänet ja seurakunnan yhdeksi; niin kuin apostoli heti huomauttaa: "Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä, hänen lihaansa ja hänen luutansa." Niin, apostoli lisää, ovat aviopuolisotkin tulleet yhdeksi; kahdesta tulee yksi liha. Tämä ei tapahdu ainoastaan rakkauden kautta, vaan johtuu oikeastaan siitä, mitä Jumala ajatteli luodessaan naisen.

Harkitkaamme vain tuota ihmeellistä kertomusta tästä asiasta 1.Moos.2:ssa. Ensiksi kerrotaan, miten Jumala loi naisen miehen kylkiluusta ja että miehen ensimmäinen huudahdus hänen nähdessään naisen oli: "Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani." Heti sen jälkeen seuraa Jumalan ensimmäinen sana aviollisesta yhteydestä ja se kuuluu: "Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa ja he tulevat yhdeksi lihaksi." Niin Herra Kristus itsekin selitti asian muistuttaessaan fariseuksia tästä Jumalan säädöksestä; hän sanoi aviopuolisoiden eroittamattomasta yhteydestä: "Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha." Tähän perustuu nyt se, mitä apostoli tässä sanoo, että miesten on rakastettava vaimojansa kuin omia ruumiitansa, nimittäin todella niin kuin omia ruumiitansa; sillä huomaa, mitä hän sanoo: "Joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä. Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa" jne. Eikö tämän seikan pitäisi herättää monta miestä ajattelemaan ja enemmän rakastamaan vaimoansa?

Kolmanneksi Kristuksen rakkaus oli uhrautuvaa rakkautta; Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä sen edestä. Sen lisäksi hän ravitsee ja ruokkii sitä; eikä tee vain tätä, vaan hän antaa sille myös sen ilon hetken, sen ilon ja virvoituksen. Niin on miehenkin tehtävä kaikki, ei vain huolehdittava vaimostansa, vaan myös viihdytettävä ja virvoitettava häntä, niin kuin rakkaus itsestään kehoittamatta tekeekin. Lyhyesti: kaikki miehen velvollisuudet sisältyvät rakkauteen. "Miehet, rakastakaan vaimojanne!"

Mutta apostoli lisää edelleen: "älkää olko heitä kohtaan katkerat." On totta, että Jumala on antanut *teille* käskyvallan, vaimojen velvollisuus on olla alamaisia; mutta älkää sen tähden ajatelko, että te mielenne mukaan vapaasti voisitte seurata kiivasta mieltänne, olla vihaisia ja kovia sanoissanne ja käytöksessänne vaimojanne kohtaan. Valvokaa itseänne! Apostoli Pietari sanoo: "Miehet, eläkää taidollisesti kukin vaimonne kanssa niin kuin heikomman astian kanssa ja osoittakaa heille kunnioitusta, koska he ovat elämän armon perillisiä niin kuin tekin; ettei teidän rukouksenne estyisi." Me olemme kaikki heikkoja astioita, "saviastioita", mutta nainen on kuitenkin heikompi astia; kuinka mies voi silloin odottaa sellaista täydellisyyttä häneltä, ettei hän milloinkaan sietäisi vaimossaan mitään virhettä. Hänen tulee sen tähden käyttää valtaansa "taidollisesti", koskaan unohtamatta, että Jumala kunnioittaa

vaimoa yhtä suuresti kuin miestäkin, sillä hänkin on *elämän armon perillinen*.

Vielä kerran sanottuna: hän on velvollinen olemaan alamainen, se on totta, ja sinulla on valta käskä; mutta käytä valtaasi niin, ettet niin vahingoita heikkoa astiaa eli työkalua, että hänen mielensä kokonaan masentuisi ja tylsistyisi sinua kohtaan.

Sinulla puoliso on,
rakasta, suojele häntä.
Tylyys jos pannahan pois,
rakkaus säilyä vois.

Sinulla puoliso on,
aarre hän kallis on sulle,
ethän siis unohtaa voi:
lahjan sen Jumala soi.
(29.8).

VAIMON ALAMAISUUDESTA

"Vaimot, olkaa miehellenne alamaiset niin kuin sopii Herrassa "
(Kol.3:18).

Perusta vaimon kaikille velvollisuuksille miestänsä kohtaan on *alamaisuus*. Apostoli olisi voinut mainita useita velvollisuuksia, niin kuin ystävyuden, uskollisuuden, taloudellisuuden ym., mutta hän mainitsee vain sen, mikä on vaimon erityinen velvollisuus: *olkaa alamaiset*. Tämä oli myös ainoa käsky, jonka Herra Jumala alussa antoi naiselle sanoessaan: "Mieheesi on sinun halusi oleva ja hän on sinua vallitseva." Sitten mies voi kyllä aina muistuttaa häntä siitä, mitä hän vielä vaatii; sen tähden saattoi apostoli näin lyhyesti ilmaista vaimon velvollisuudet.

Mutta tässä kohden me kuulemme heti monen vaimon kysyvän: saako siis mies hallita minua miten tahtoo? - Vastaus: ei niin! Hänkin saa sääntönsä, joiden mukaan hänen tulee ojentautua, mutta jos hän ei ojentaudu niiden mukaan, niin katso silloin, mitä apostoli heti tässä lisää sanoessaan: "Niin kuin sopii Herrassa." Vaimon ei ole oltava alamainen miehen tähden tai katsoen hänen täydellisyyteensä, vaan: "niin kuin sopii Herrassa", siis Herran tähden, joko mies täyttää velvollisuutensa tai ei.

Apostoli Pietari sanoo jo pelkästään inhimillisestä järjestyksestä, että tulee olla sille alamainen Herran tähden. Kuinka paljon enemmän täytyy siis olla alamainen puhtaasti jumalalliselle järjestykselle niin kuin tässä.

Nämä sanat: niin kuin sopii Herrassa, sisältävät kaksi seikkaa. Ensiksi on vaimon oltava miehensä alamainen Herran tähden, kristillisestä

syystä, niin kuin jo on sanottu; toiseksi sen tulee tapahtua sellaisella kristillisellä tavalla, joka soveltuu yhteen Herran sanan kanssa: että hän on siis sillä tavoin alamainen kuin Herra on käskenyttä; että hän antaa miehen olla herransa niin, etteivät ainoastaan hänen sanansa ja tekonsa, vaan hänen tahtonsakin on miehelle alamainen - "mieheesi on sinun halusi oleva" - ja hän niin sydämen halulla "Herran tähden" tekee miehensä tahdon omaksi tahdoksensa.

Mutta tähän kuuluu silloin myös toiselta puolelta se, että kun sinä teet kaiken Herran tähden, et milloinkaan ole miehellesi kuuliainen siten, että laiminlöisit kuuliaisuuden Jumalaa kohtaan. Jos mies vaatii jotakin, joka on vastoin Jumalan käskyä, pitää paikkansa yleinen sääntö: Jumalaa tulee totella enemmän kuin ihmisiä. Tästä kirkkoisä Gregorius sanoo: "Vaimon tulee olla miehellensä mieliksi siten, ettei hän tule Luojallensa epämieliseksi."

Mutta muuten Raamattu opettaa kaikessa nimenomaan, että vaimon on oltava miehellensä alamainen *kaikessa*; niin kuin apostolin sanat kuuluvat: "Vaimot, olkaa omille miehille alamaiset niin kuin Herralle; sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää. Mutta niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimot miehillensä kaikessa alamaiset."

Nämähän ovat korkeita ja ihania vaikuttimia! Niin kuin *Kristus on seurakunnan pää* ja seurakunta hänen morsiamensa, "Karitsan vaimo", on hänelle alamainen, niin on *mieskin vaimon pää*, Jumalan siksi säättämä, ja siis vaimon tulee olla miehellensä alamainen.

Niin sanoo Pietarikin: "Vaimot, olkaa alamaiset miehille, että nekin, jotka ehkä eivät ole sanalle kuuliaisia, vaimojen vaelluksen kautta sanoittakin voitettaisiin, kun he katselevat, kuinka te vaellatte puhtaina ja pelossa." Tässä apostoli puhuu vaimoista, joiden puolisoit olivat suorastaan pakanoita, mikä apostolin aikana oli usein asian laita, kun evankeliumia ensimmäisen kerran saarnattiin ja kahdesta pakanapuolisosta toinen kääntyi. Vaikka nyt kristityn ja valistetun vaimon mies oli pakana, apostoli käskee kuitenkin, että hänen on oltava miehelleen alamainen.

Oi, että jokainen kristitty vaimo huomaisi tämän! Vaikka *sinä* olet kääntynyt ja miehesi ei; vaikka sinä oletkin ymmärtäväisempi ja taitavampi kuin miehesi, velvollisuutesi on kuitenkin olla edelleen hänelle alamainen niin kauan kuin hän ei vaadi sinulta aivan selvää syntiä. Ajattele, miten karkeata ja jumalatonta *pakanan* elämän täytyykään olla! Ja kuitenkin apostoli käskee, että kristityn vaimon on oltava hänelle alamainen, ja antaa sen kehoituksen, että ellei hän saa sanoin miehelleen saarnata, hänen kuitenkin tulee tehdä se kristillisellä alamaisuudellaan, lempeydellään, ystävyydellään, uskollisuudellaan, että mahdollisesti mieskin nöyryyden ja rakkauden sulattavan voiman liikuttamana pysähtyisi Jumalan sanan eteen, miettisi ja sanoisi: minä näen vaimostani, että kristityt ovat hyvää väkeä; Jumala auttakoon

minuakin tulemaan kristityksi!

Jumala antakoon, että jokainen kristitty vaimo ajattelisi tätä ja kaikkea sitä, mitä nyt olemme sanoneet hänen velvollisuuksistaan! Tämä on tosin työlästä lihalle ja verelle, joka mielellään tahtois nousta Jumalan järjestystä vastaan ja sanoa: onko *minun* aina oltava alamainen? Mutta missä Kristuksen henki asuu, siellä liha on ristiinnaulittava ja siellä on hengen ylenmäärin suloista tietää, mitä tekoja Jumala meiltä tahtoo; onnellista on, että saa tehdä sitä, minkä varmasti tietää miellyttävän häntä.

Luther sanoo tästä: "On korkea ja jalo aarre se, että miehellensä kuuliainen vaimo on varma siitä, että hänen tekonsa miellyttävät Jumalaa. Mitä sen suurempaa iloa hän voisikaan kokea? Sen tähden sen, joka tahtoo olla kristitty vaimo, tulee ajatella näin: minä en tahdo katsoa sitä, millainen mies minulla on, onko hän hyvä tai paha; vaan sitä tahdon katsoa, että Jumala on asettanut minut aviosäätyyn. Sen tähden tahdon olla miehelleni alamainen ja kuuliainen" (28.8).

PUOLISON KUOLTUA UUTEEN AVIOON

"Tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle" (Room.7:4).

Kun uskova sielu on *kuollut* pois laista, joka oli hänen ensimmäinen miehensä, ja on osallinen Kristuksen kuolemaan, hän on myös samalla oikeassa avioliitossa hänen kanssaan ja hänen ylösnousemukseensa osallinen. Kristus on nyt apostolin vertauksen mukaan hänen laillinen aviomiehensä, niin ettei ole lainkaan väärin, jos hän katsoo itsensä vapaaksi ensimmäisestä miehestä eli *laista*, sen liitosta ja sen käskyistä. Tämä liitto on nimittäin purettu kuoleman kautta.

Tällaiset ajatukset käyvät usein uskovien sydänten lävitse: onko totta ja varmaa, että olen vapaa lain käskyistä ja tuomioista? *Saanko* minä elää ja kuolla siihen luottaen? Tässä meidän tekstissämme apostoli vastaa, että me saamme kokonaan luottaa siihen; onhan nainen aivan vapaa ottamaan toisen miehen, kun ensimmäinen on kuollut. Siten mekin olemme kuoleman kautta lain mukaan vapautetut ensimmäisestä liitosta ja kaikista sen käskyistä ja tuomioista.

Aadamien liitosta eli lakiliitosta on uskovat siirretty *Kristuksen liittoon eli armoliittoon*. Kristus on seurakunnan pää eli aviomies. Tällä kuvalla "yljästä" ja "morsiamesta", "miehestä ja vaimosta" on hänen suhteensa uskoviin usein esitetty Raamatussa.

Niin kuin Aadamilla piti olla vaimonsa, joka oli otettu hänen kylkiluustaan, niin piti Kristuksellakin olla morsiamensa, hankittu "hänen ruumiinsa kautta". Ei ainoastaan Salomon Korkeassa Veisussa ja 45. psalmin "morsiusvirressä", vaan myös Uudessa Testamentissa

puhutaan usein tästä ”yljästä”, jolloin seurakunta esitetään ”morsiamena” ja ”Karitsan vaimona”. Kun apostoli Ef.5:ssä on puhunut miehestä ja vaimosta, hän lopuksi sanoo: ”Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa.”

Mutta meidän on edelleen huomattava, että vaikka uskovat eivät enää olekaan lain alla, niin että se olisi heille elinehto, koska he ovat nyt avioliitossa Kristuksen kanssa, eivät he kuitenkaan ”ole ilman lakia, vaan ovat Kristuksen laissa” niin kuin apostoli sanoo. Kokemansa rakkauden tähden onnellisina ja alttiina he ottavat lain Kristuksen kädestä, heillä on ”halu Jumalan lakiin”. He sanovat sydämestään: ”Hänen käskynsä eivät ole raskaita”, kun raskain taakka, synnin ja kirouksen taakka on poisotettu.

Kun Luther ymmärsi erotuksen lain välillä *liittona* ja lain välillä elämän *ojennusnuorana*, hän sai siitä sellaisen lohdutuksen ja ilon, että luuli kulkevansa paratiisissa kaduilla. Ajattele: kun *tiedän*, että kaikista niistä synneistä, vioista ja puutteista, jotka minussa vielä ovat, minulla kuitenkin on iankaikkinen armo ja olen vapaa lain tuomioista, kuinka rakkaiksi tulevatkaan minulle silloin hänen käskynsä!

Että me kantaisimme hedelmää Jumalalle. Tässä me jälleen tapaamme tuon järjellemme mielettömän kerettiläisyyden, josta Luther sanoo selittäessään Gal.2:19, että jos järki saisi tuomita, ei maan päällä olisi ollut sen pahempaa kerettiläistä kuin pyhä Paavali, joka opettaa, että meidän tulee kuoletettuja pois laista voidaksemme kantaa hedelmää Jumalalle. Koko maailma päinvastoin luulee, että täytyy olla tarkoin lain sitoma, jotta voisi tehdä hedelmää Jumalalle, tehdä oikeita hyviä töitä; se luulee, että vapaus laista on kaiken pyhyiden hävittämistä. Mutta tästä me nyt näemme, että apostoli Paavali opettaa aivan päinvastaista. Hän sanoo, että vasta silloin, kun olemme kuoletetut pois laista, voimme tehdä hedelmää Jumalalle.

Tämä on nyt ylenmäärin tärkeä opinkohta, joka on kaikkien kristittyjen, erityisesti nuorten ja kokemattomien tarkoin huomattava, nimittäin, että niin mahdottomalta kuin se järjestä näyttääkin, on kuitenkin totista pyhitystä varten aivan välttämätöntä olla kuoletettu pois laista, olla omassatunnossaan vapaa sen tuomioista ja vallasta ja elää *vapaassa armossa*. Tämä johtuu siitä, että kaiken sen hyvän, mitä teemme lain *vielä* hallitessa omassatunnossamme, me teemme, emme Jumalalle, vaan itsellemme. Sellaiset teot palvelevat ainoastaan omaa etua, jotta välttäisimme pahan ja voittaisimme palkan, eivätkä ne koskaan voi olla totista hurskautta tahi miellyttää Jumalaa.

Eiväthän sellaiset vaimon palvelukset miellytä miestä, joita hän tekee pakosta laillisen velvollisuutensa tähden.. Mieshän ennen kaikkea tahtoo rakkautta. Kaikki se, mitä teemme ennen kuin olemme vapautetut laista ja alkaneet elää autuaassa uskon yhteydessä Kristukseen, kuinka hyvältä ja hurskaalta se sitten näyttääkin, kaikki se on siis ainoastaan ”kuolleita tekoja”, itserakkauden, omahyväisyyden, oman

vanhurskauden ja ylpeyden aikaansaamaa ja muista lihallisista vaikuttimista johtunutta. Ja sellaiset vaikuttimet tekevät muuten mitä oivallisimmat teot kauhistukseksi Jumalalle, joka katsoo sydämeen ja tahtoo ennen kaikkea saada sen rakastamaan ja vapaasti tahtomaan hyvää. Mutta meidän on mahdotonta rakastaen ja mielellämme katsoa lakia niin kauan kuin se uhkaa ja tuomitsee meitä. Kun me sensijaan olemme vapaat lain tuomioista, armoitettuja ja autuaita uskossa, silloin Jumala ja hänen lakinsa tulevat meille suloisiksi, silloin me teemme Jumalan tahdon sydämen halusta ja rakkaudesta. Tämä merkitsee hedelmän kantamista Jumalalle. Tämä on siis varmasti sekä autuuden että pyhityksen ainoa totinen tie (10.2).

YHTEENKASVANEET KRISTUKSEN KANSSA

”Jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneet yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa” (Room.6:5).

Jospa jokainen tästä huomaisi, mikä on totisen pyhityksen salaisuus. Apostoli ei sano, että me vain tavoittelisimme Kristuksen kuoleman ja ylösnousemisen kaltaisuutta, vaan hän sanoo, että me olemme ”yhteenkasvaneet Kristuksen kanssa yhtäläisessä kuolemassa ja yhtäläisessä ylösnousemuksessa”. Sana yhteenkasvaneet eli yhteenistetut merkitsee mitä sisällistä yhteyttä Kristuksen kanssa. Mikä voi ollakaan likeisempi yhteys kuin se, joka on kasvavan oksan ja rungon välillä? Nehän ovat aivan yhtä; sama elämä ja samat nesteet, jotka ovat rungossa, ovat oksassakin. Ne ovat olemukseltaan yhtä. Mikä Jumalan armon ihme! Herra Kristus on itse kuvannut juuri näin yhteyttä itsensä ja uskovien välillä, nimittäin kuvalla viinipuun oksista (Joh.15). Siinä hän puhuu tästä ”yhteenkasvamisesta” hänen kanssaan ja sanoo: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat; joka pysyy minussa ja minä hänessä.” Hän sanoi samana iltana taivaalliselle Isälleen myös nimenomaan näin: ”Minä heissä ja sinä minussa; että he olisivat täydellisesti yhtä.”

Tämä on totisesti armon ihme, joka käy yli kaiken meidän ymmärryksemme. Ja niin kuin apostoli tässä esittää tätä sisällistä yhteyttä Kristuksen kanssa, tätä ”yhteenkasvamista” oikean pyhityksen, lihan kuolettamisen ja meidän uudessa elämässä vaeltamisemme perustuksena, niin Herra Kristuskin sanoo: ”Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.”

Meidän tulisi toki kuunnella ja uskoa Herraa itseänsä ja hänen apostoliaan. Kuinka puhuvatkaan pyhityksestä monet, joilla kuitenkin on aivan toinen oppi siitä. Ainoastaan käskyillä, säännöillä ja määräyksillä he tahtovat tehdä ihmiset pyhiksi, katsomatta siihen, ovatko he yhteydessä Kristuksen kanssa kuolleet pois laista ja elävätkö

he uskossa. Varokoon jokainen tätä mahtavaa viettelystä, joka aikaansaa ja luo ainoastaan ”valkeaksi kalkittuja hautoja”, tekopyhiä ja teeskentelijöitä ja joka sen lisäksi piilee kaikkien meidän luontomme pohjalla, kun me aina olemme taipuvaisia luulemaan, että me omin voimin voimme tehdä Jumalan tahdon, jos vain oikein ponnistamme.

Muista siis kaikkina elämäsi päivinä, että kun apostoli tahtoi esittää oppia pyhityksestä, hän ei alkanut vain antamalla sääntöjä ja määräyksiä, ei myöskään vain nuhtelemalla, kehoittamalla ja pakottamalla, vaan kirjoittaa ensin kaiken totisen pyhityksen perustuksesta ja edellytyksestä, nimittäin sisällisestä yhteydestä Kristuksen kanssa. Me olemme ”yhteenkasvaneet”, me olemme ”kuolleet Kristuksen kanssa” sekä hänen kanssaan ”haudatut” ja ”ylösnousseet” – tämän täytyy käydä edellä, hän sanoo. Sitten hän myös kirjeessään kolossalaisille alottaa kehoitusten osaston sanoilla: ”Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa; sillä te olette kuolleet.” Ja kun Herra itse selittää, miten meidän on hedelmää kannettava, hän sanoo: ”Jos te pysytte minussa. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään.”

Koska me pääsemmekään vapaiksi siitä onnettomasta hulluudesta, että odotamme hedelmää ennen kuin puu vielä on istutettukaan – siitä syvästä kuvitelmasta, että meillä itsessämme on voimaa kantaa hyviä hedelmiä?

Ellet ole yhteenkasvanut Kristuksen kanssa, niin mahdotonta on, että voisit kantaa hyvää hedelmää. Aivan yhtä mahdotonta myös on, että voisit olla ilman hedelmää, jos elät todellisessa yhteydessä Kristuksen kanssa; niin kuin hän itse sanoo: ”Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, hän kantaa paljon hedelmää.” Kun hän sanoo: ”Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää”, hän puhuu niistä, joilla ”on se nimi, että he elävät, mutta ovat kuolleet”. Mutta kaikista, jotka todella elävät hänessä, hän sanoo, että ne kantavat hedelmää, muutamat satakertaisesti, muutamat kuusikymmenkertaisesti ja muutamat kolmikymmenkertaisesti. Mahdotonta on, etteivät Kristus ja hänen Henkensä, jotka meissä asuvat, mitään aikaansaisi. Sentähden, jos elät vain ”itsellesi”, tämän maailman menon mukaan, ja noudatat lihasi ja oman mielesi mielitekoja, vieraana sille mielelle, joka rakastaa Jumalan lakia, mielelle, joka ahdistaa vanhaa ihmistä ja voittaa sen, voit siitä huomata, ettet elä yhteydessä Kristuksen kanssa.

Ja että sinä kasteessa olet kerran istutettu häneen tai että sinä nyt tunnustat uskovasi häneen ja kuuluvasi hänelle, ei sinua silloin auta, koskapa jatkuvasti elät ilman yhteyttä Kristuksen kanssa; sinä olet kieltänyt kasteesi liiton ja olet Kristuksesta poissa, taitettu oksa, joka sentähden yhä enemmän kuivuu. Mutta Jumala, ”joka tekee kuolleet eläviksi ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat”, hän tekee yhä vielä suuria ihmetekoja. ”Meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, meidät hän teki eläviksi Kristuksen kanssa.” Hän on ”laupeudesta rikas suuren rakkautensa tähden”. Hän tahtoo vielä sinussakin tehdä sen

suuren ihmetyön, josta Kristus sanoi: ”Kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää” (28.11).

LUOMAKUNNAN IKÄVÄ JA KIRKASTUMINEN

”Luomakunnan harras ikävöiminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä...sillä itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen”
(Room.8:19,21).

Suurenmoisesti esittäen luomakunnan lunastetuksi tulemisen huokausta apostoli tässä tahtoo osoittaa Jumalan lapsille vielä yhden heidän tulevan kirkkautensa *varmuuden ja suuruuden* perusteen, kirkkauden, josta hän oli jo ennenkin puhunut. Jumala loi alussa kaiken, mikä maan päällä on, lastensa hyödyksi ja iloksi ja ihanan nimensä ylistykseksi ja kunniaksi. Mutta tämä luomakunta sai meidän langetessamme syntiin osansa kirouksesta, niin ettei se enää täyty alkuperäistä tarkoitustaan. Toiselta puolen se näet ei palvele Jumalan lapsia, niin kuin se olisi palvellut, ellei synti olisi tullut, ja toiselta puolen se suurimmaksi osaksi palvelee Luojan vihollisia, vieläpä palvelee syntiä, koskapa useimmat ihmiset käyttävät sitä väärin synnin tekemiseen. Kuitenkin tämä on sortoa ja orjuutta, jota luomakunta saa kestää vastoin tahtoaan ja omaa syytään. Syy on sen, joka on saattanut sen sellaiseen orjuuteen.

Tämä epäsuhte ei kuitenkaan aina kestä. Luomakunta on alistettu katoavaisuuden orjuuteen siinä ”toivossa”, että sekin kerran on tuleva vapautetuksi Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Tämä on varsinainen tässä esitetty asia. Mutta kuten profeetat usein puhuivat järjettömästä luomakunnasta niin kuin siinä olisi eläviä olentoja, kun he esim. sanovat, että vuoret ja kukkulat iloitsevat, että puut taputtavat käsiään, että aurinko ja kuu, petoeläimet ja kalat ylistävät Jumalaa, niin näkee apostolinkin hengellinen silmä koko luomakunnan kärsivän, levottomasti kaipaavan päämääräänsä; hän kuulee luomakunnan huokaavan ja olevan tuskissaan odottaessaan omaa lunastustaan ja Jumalan lasten pääsyä nykyisestä orjuudesta.

Ja tämän apostoli esittää vahvistaakseen ja rohkaistakseen kaikkia kristittyjä. Hän viittaa ensiksikin siihen *varmuuteen*, siihen *takuuseen* meidän taivaallisen kirkkautemme ilmestymisestä, joka on siinä, että koko luomakunta tulee vasta Jumalan lasten ihanassa vapaudessa päämääräänsä; sillä silloin voimme varmasti odottaa toista ja parempaa elämää, koska nykyinen maailman järjestys ei voi olla oikea eli se, minkä Jumala alussa asetti ja mitä hän tarkoitti. Me saamme hänen lupauksensa mukaan odottaa uusia taivaita ja uutta maata.

Ja toiseksi apostoli kehoittaa Jumalan lapsia ajattelemaan sitä *suurta* kirkkautta, joka tulee näkyviin silloin, kun koko luomakunta uudistetaan ja kirkastetaan heidän kirkkautensa ilmestyessä, kun koko Jumalan luomus, se mikä kuuluu uuteen taivaaseen ja uuteen maahan,

puhdistetaan, uudistetaan ja kaunistetaan vain sen tähden, että Jumalan lasten kirkkaus sitä enemmän näkyisi.

Apostoli tahtoo sanoa, että luomakunta, jonka Jumalan tuomio synnin tähden alisti katoavaisuuden alle, asetetaan ennalleen nykyisestä alennuksestaan, jonka alla se huokaa. Jumalan uudistamisesta antaman lupauksen mukaan se odottaa yhdessä Jumalan lasten kanssa pääsevänsä vapaaksi katoavaisuudesta ja turmeluksesta. Se odottaa saavansa pukeutua siihen kirkkauteen ja kauneuteen, joka sillä oli kerran Luojan kädestä lähtiessään.

Kun rikkaan talon tyttären on oltava morsiamena, niin koko talo puhdistetaan, kaunistetaan ja koristetaan juhlaa varten; kaikki vieraat, vieläpä palvelusväkikin, ovat silloin juhlavaatteissa. Luomakunta on se rikas talo, johon Jumala asetti ihmisen lapseksi ja perilliseksi. Kun Kristuksen morsian on menevä ylkänsä kirkkauteen, kun Jumalan lapset panevat pois sen vähäpätöisen ja halvan muodon, johon he ajassa olivat kätkeyt, ja ilmestyvät todellisessa suuruudessaan ja kirkkaudessaan, silloin myös kaikki, mikä kuuluu heidän asuntoonsa, uudistetaan, puhdistetaan ja koristetaan.

Tästä Pietari sanoo, että alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat; mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu. Kaikki, mikä kuuluu uuteen taivaaseen ja uuteen, Jumalan lapsille valmistettuun maahan, vapautetaan kirouksesta ja asetetaan jälleen täydellisyyden tilaan, siihen tilaan, missä ne olivat, kun Jumala alussa katsoi kaikkea, mitä hän oli tehnyt, ja näki, että ”se oli sangen hyvää”.

Kreikkalaisen tekstin sana *hartaasta ikävöimisestä* tarkoittaa oikeastaan odotusta. Sen mukaan kaula ojennettuna katsotaan siihen, mitä odotetaan. Lütkeman näkee sentähden tässä kuvan ihmisistä, jotka niin hartaasti ikävöivät nähdä rakastetun kuninkaansa tulevan, että he kaula pitkänä kurottautuvat toistensa yli nähdäkseen, tuleeko hän lähemmäksi.

Niin koko luomakuntakin odottaa hartaasti ikävöiden jotakin. Ja mitä sen niin hartaasti ikävöi? Apostoli sanoo: *Jumalan lasten ilmestymistä*. Täällä Jumalan lapset ovat niin kätkeyt osaksi kaikenlaisen oman viheliäisyytensä alle, osaksi myös ajan vaivojen, ristin ja kärsimyksen alle, etteivät he edes itse tiedä, mitä he ovat. Paljon vähemmän maailma tuntee heitä. Mutta kerran heidän kätkeyty kirkkautensa loistaa; ja sitä koko luomakunta hartaasti ikävöiden odottaa (4.9).

KÄYTTÄYTYMINEN KORKEAN KUTSUMUKSEN MUKAISESTI

”Käyttäytykää Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti” (Fil.1:27).

Kokoa yhteen kuvaan kaikki ne ihanat asiat, jotka evankeliumissa on meille annettu, ja katso, kuinka korkea ja pyhä meidän kutsumuksemme on. Me olemme Jumalan lapsia ja iankaikkisen kirkkauden perillisiä, Kristuksen veljiä ja kanssaperillisiä, pyhien kansalaisia ja Jumalan perheväkeä, kuninkaallinen papisto, Pyhän Hengen elävä temppele, niin, pyhiä maan päällä. Ja kaikkea tätä on jokainen viheliäinen ihminen, joka elää uskon yhteydessä Vapahtajansa kanssa. Tämä, niin mahdottomalta kuin se meistä näyttääkin, on kuitenkin niin totta kuin Jumala itse on sen sanonut ja tehnyt – ja on niin lujalla perustuksella, etteivät mitkään meitä kohtaavat synnin ja ahdistuksen myrskyt voi tehdä sitä olemattomaksi niin kauan kuin me vain pysymme Kristuksessa ja uskon kautta hänen turvissaan. Sillä Herra itse on sanonut ja tehnyt tämän.

Mutta kun nyt olemme katselleet korkeata kutsumustamme Kristuksessa, katso sitten, kuinka voimakas on apostolin kehoitus, että meidän on *vaellettava evankeliumin arvon mukaisesti*. Oi, kun oikein ajattelee näitä asioita, niin aivan raukenee ja murtuu katsellessaan omaa elämäänsä, vaikka se olisikin paljon parempaa kuin useimpien ihmisten elämä on! Ei ole yhdentekevää, viettääkö kristitty ja joku maailman ihminen samaa elämää. Niin kuin ei kuninkaan lasten sovi käyttäytyä kadun lasten tavoin, niin ei kristitylle Jumalan lapsellekaan sovi maailman lasten mukaan eläminen. Jumala auttakoon meitä tarkoin miettimään ja muistamaan tätä!

Ajattele, jos olet niin onnellinen, että sinut on maailmasta valittu Jeesuksen ystäväksi ja seuraajaksi – sinä näet koko maailman olevan pahan voittama, hengellisen kuoleman ja sokeuden vallassa, sen hengen alainen, joka tekee työtään epäuskon lapsissa, joiden joukossa me kaikki ennen vaelsimme lihan himoissa – mutta sinut on valittu tästä pimeyden vallasta ja asetettu Jumalan rakkaan Pojan valtakuntaan, ja olet nyt osallinen pyhien perinnöstä valkeudessa, nautit Jumalan ystävyyttä ja elät hänen seurassaan, sinulla on alituinen armo, vieläpä iankaikkinen vanhurskaus kaikkia puutteitasi vastaan, sinulla on Pyhä Henki sydämessäsi ja varmuus taivaallisesta kirkkaudesta; jos näin on, ajattele, kuinka koko elämäsi silloin tulisikaan olla pyhitetty Herralle, niin ettet enää koskaan pitäisi itseäsi omana omaisuutenasi, vaan näkisit olevasi kutsuttu aina elämään Herrallesi ja aivan toisin kuin muut ihmiset. Niin, koko elämäsi täytyisi olla aina vaeltamista Hengessä, niin että sinä siten kaunistaisit Jumalan ja meidän Vapahtajamme opin kaikissa sen kohdissa!

On totta, Aadamin lankeemuskin on suuri voima koko luonnossasi ja vaikuttaa sen, että sinä aina saat paljon murhetta puutteistasi ja virheistäsi ja sinun täytyy Paavalin kanssa katkerasti valittaa: ”Sitä

hyvää, jota minä tahdon, sitä minä en tee, ja sitä pahaa, jota en tahdo, sitä minä teen”; mutta sinun täytyy kuitenkin aina olla pyhyiden harjoituksessa ja tehtävänäsi tulee alituisen olla tarkata kutsumustasi Jeesuksen ystävänä ja seuraajana, vaeltaaksesi evankeliumin arvon mukaan.

Näin meidän oppi-isämme Lutherkin kirjoittaa: ”Apostoli tahtoo tällä sanoa: te olette nyt saaneet Jumalan sanan ja armon ja tulleet niin autuaiksi ihmisiksi, että teillä Kristuksessa on kaikki, mitä tarvitsette. Muistakaa tätä ja ajatelkaa, että te olette kutsutut johonkin aivan toiseen ja korkeampaan tehtävään kuin muut ihmiset, ja eläkää niin, että nähdään teidän tavoittelevan jotakin korkeampaa hyvää, niin, nähdään, että te olette jo saavuttaneet sen – että te elämälläne olisitte kunniaksi ja ylistykseksi Herralle, joka on antanut teille sellaisen aarteen; ja katsokaa, ettette anna kenellekään syytä herjata tätä aarretta ja halveksia hänen sanaansa, vaan että te pikemminkin kehoitatte ja rohkaisette jokaista niin, että hän teidän vaelluksenne ja hyvin tekojenne taivuttamana uskoisi häntä ja ylistäisi häntä.”

Sen lisäksi on tässä huomattava, että jokaisesta synnistä, jonka kristityn tai Jumalan kansan nimellä käyvät tekevät, ei vihastu ainoastaan Jumala – koska se on tottelemattomuutta – vaan siitä seuraa sekin, mikä tekee synnin paljon vaikeammaksi, nimittäin se, että Jumalan sana ja nimi tulee häväistyksi ja synty siten pahenuksen aiheuttajaksi toisille. Niin kuin Paavalikin sanoo: ”Teidän tähtenne Jumalan nimi tulee pilkatuksi pakanain seassa.” Sentähden tulee jokaisen kristityn elää niin, että hän säästää Jumalan ja Kristuksen kunniaa – ettei vain Jumalan nimi tulisi häväistyksi ja Jumala saisi syytä siitä, että kristitty tekee pahaa. Sen tähden tulee kristittyjen ahkerasti valvoa antamasta elämällään mitään pahenuksen aiheutta, heidän tulee pitää Jumalan ja Herran kunniaa ja nimeä niin rakkaina, etteivät he tahdo aiheuttaa niille mitään häpeää, vaan mieluummin menettävät oman kunniansa, omaisuutensa, henkensä ja elämänsä.

Tässä tutkikoon nyt jokainen elämänsä ja miettiköön, kuinka huolellisesti hänen tulee välttää evankeliumin häpäisemistä ja oikaista tekonsa ja elämänsä Jumalan käskyn mukaisiksi, hänen ihanan nimensä ja evankeliumin kunniaksi. Jokainen, joka tätä lukee, pysähtyköön tässä itseään koettelemaan. *Kristityt ja papit* eivät saa koskaan unohtaa, että kaikkien ihmisten silmät vartioivat heidän jokaista liikettään. Mitä maailman lapset tekevät, se vähän merkitsee, se ei koske Herran kunniaa, sillä he eivät ole missään yhteydessä hänen kanssaan, vaan toimivat omaan laskuunsa: mutta mitä kristityt tekevät, se kirjoitetaan aina evankeliumin laskuun. Jospa me siis vihdoinkin tarkoin varoisimme tätä, varjelisimme Herran kunniaa ja vaeltaisimme sentähden *kristittyjen* korkean kutsumuksen mukaisesti (13.12).

MITÄ YHTEISTÄ?

”Mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Sentähden: lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra” (2. Kor.6:15,17).

Jos Kristus erityisessä laupeudessaan on valinnut sinut maailmasta ja kutsunut sinut opetuslapsuksensa ja ystäväkseen, elämään hänen kanssaan, hänen yhteydessään autuasta, pyhää ja onnellista elämää – oi, seuraa silloin häntä, vakavasti, rehellisesti ja uskollisesti. Ei hän itse, sinun sielusi ylkä eikä oma menestyksesi salli sinun viettää kaksinaista elämää, niin että jaat itsesi Jumalalle ja maailmalle, Kristukselle ja Belialille.

Valitse siis! Mahdotonta on sinun jakaa itseäsi. Ero on ero, Kristus on Kristus ja maailma on maailma. Jumalan ystävyys on *toinen* asia, ja maailman ystävyys on *toinen* asia, niitä ei koskaan voida yhdistää. Sentähden, valitse! Ehkäpä sinusta on vaikeata seurata Jeesusta ja kadottaa maailman ystävyys. Älä silloin vaivaa itseäsi lainkaan, vaan elä maailman mukaan, se on paljon helpompaa ja miellyttävämpää (lihalle), ja kuitenkin olet voittanut yhtä paljon kuin silloin, kun jaat itsesi, vieläpä paljon enemmän. Sillä jälkimmäisessä tapauksessa menetät molemmat: et saa oikein nauttia maailmasta etkä myöskään Jumalan ystävyydestä ajassa ja taivaan ilosta iankaikkisuudessa.

Mutta *miten ja missä* meidän tulee erota uskottomista? Vastaus: edellytetään, että olet uudestisyntynyt ja siten jo eroat heistä sydämesi ja ajatustapasi puolesta, niin että sinulla on toiset ajatukset hengellisistä asioista kuin heillä ja rakastat sitä, mitä he halveksivat, ja halveksit ja vihaat sitä, mitä he rakastavat. Jos näin on, on jäljellä vain se, että sinä myös eroat heistä kaikessa, mikä riippuu tästä sisäisestä elämästäsi ja mikä taasen puolestaan siihen vaikuttaa. Eroa siis heistä ja heidän syntisestä elämästään *sanoissa ha teoissa* ja vihdoinkin kaikesta, mikä johtaa tai kiusaa syntiin, oli se sitten huvitus, seurapiiri tai mitä tahansa. Sinun täytyy siis erota uskottomista puheissasi, käytöksessäsi, menettelytavoissasi, valitsemassasi seurapiirissä ja valitsemisissäsi huveissa. Esimerkiksi, kun näet ja kuulet toisen ajattelemattomasti katselevan ja kuuntelevan ainoastaan turhia ja niistä puhuvan, tulee sinun, joka olet *Kristuksen opetuslapsi ja Pyhän Hengen temppeli*, tehdä jotain aivan muuta. Olkoon sydämesi suljettu yrittäjä, joka on avoinna ainoastaan sille, jota sielusi eniten rakastaa. Tee niin kuin Job teki liiton silmiensä kanssa, etteivät ne katsoneet mitään turhaa; kieleksi älköön osallistuko turhaa puheeseen eikä loruun, vaan puhu mielelläsi Herran vanhurskaudesta ja hyvistä teoista silloin ja siellä, missä se käy laatuun; tai puhu hiljaisuudessa Jumalasi kanssa.

Kun muut, jotka myös tahtovat olla kristittyjä, vapaasti ja julkeasti polkevat jalkoihinsa Jumalan käskyt, käyttävät väärin hänen suurta ja pyhää nimeänsä tai häpäisevät hänen sapattinsa, täytyy sinun tässä tehdä

jotain muuta, nimittäin niin peljätä Jumalaasi ja rakastaa häntä, ettet tahdo rikkoa hänen käskyjäänsä.

Me puhumme tässä maailman jättämisestä, emmekä sentähden mainitse niitä syntejä, jotka kunniallisten maailman ihmistenkin mielestä ovat syntejä, niin kuin tottelemattomuus, kiivaus, viha, siveettömyys, epärehellisyys ym. Mutta kun on puhe sellaisista asioista, joita he pitävät viattomina ja puolustavat, olkoon sinun sääntösi olla koskaan arvioimatta jonkin teon rikollisuutta tai viattomuutta sen mukaan, mitä suuri joukko tapanaan pitää ja puhuu, vaan Jumalan *sanan* mukaan, *Kristuksen ja pyhien esimerkin mukaan*. Niinpä saattaa tulla puhe seurasta tai huvista, joka sinusta itsestäsi kyllä näyttää viattomalta eikä itsellesi näytä olevan vahingollinen, mutta joka kuitenkin *riitelee Hengen mieltä vastaan*; sinä ymmärrät, *että Herrasi Kristus ei osallistuisi sinun kanssasi siihen*, että sinä et voi pyytää häntä mukaasi etkä voi tehdä sitä hänen nimessään. Tai sitten tunnet, että sinun sisäinen ihmisesi sen huvin tai seuran kautta enemmän kadottaa kuin voittaa. Silloin: pakene! Tässä pätee apostolin sana: ”Älköön teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä.”

Kun tässä puhutaan seurapiiristä, ymmärtää jokainen, ettei ole tarkoitus erottaa sinua niistä, joihin sinut liittää maallinen kutsumuksesi; heistä puheen ollen on sinun paettava *heidän syntejäänsä*. Mutta kun on kysymyksessä sinun itsesi valittavissa oleva seurapiiri, täytyy sinun erota niistä, jotka ovat Herrasi vastaan. Mutta, ajattelee joku, eikö tämä ole ihmisvihaa? Eikö pidä *rakastaa kaikkia ihmisiä*? Kyllä, niin, mutta rakastaa *sillä tavalla* kuin sinun Herrasi rakasti. Hän rakasti tosin kaikkia ja rakasti heitä niin, että antoi henkensä heidän tähtensä. Mutta hän *ei koskaan tullut isänsä ja valtakuntansa vihollisten ystäväksi*. Tee sinä niin: rakasta, uhraudu, tee hyvää kaikille, mutta älä luule, että sinun velvollisuutesi on olla Herrasi vihollisten ystävä tai samanlainen kuin he. Jos tätä luulet, niin tiedä, että sellaisen ystävyuden, samanlaisuuden edellytyksenä on, että *nimität pahaksi sen, mikä on hyvää, ja hyväksi sen, mikä on paha*. Ajattelepa, jos Kristuksen opetuslapset toisinaan olisivat menneet Herransa vihollisten, kirjanoppineiden ja fariseusten luo ja olleet heidän ystäviään, olisiko tämä ollut uskollisuutta? Juudas teki niin ja - päätyi siihen, että kavalsi Herransa heidän käsiinsä. Mutta sinä ehkä luulet, ettei ihmisiä pidä nimittää Kristuksen vihollisiksi, kun he ovat esim. hyviä, miellyttäviä. Kokeile silloin: jollei seurasi kärsi sitä, että puhut hyvää Herrastasi, niin tiedä, missä olet – että olet hänen vihollistensa keskellä. Siinä seurassa on sinun joko koko olemuksellasi tunnustettava, että sinulla on opetuslapsen mieli, ja siten loukattava seuraa; tai sitten sinun on välttellen ja kaksimielisesti puhuen ja teeskennellen kieltävä Herrasi ja haavoitettava häntä ja omaatuntoasi. Miettiköön tätä se, joka vapaaehtoisesti menee Kristuksen vihollisten hiilivalkean ääreen (10.1).

EI JUHLAA VANHASSA HAPATUKSESSA

”Viettäköö siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa” (1. Kor.5:8).

Tästä me opimme, että pyhää Pääsiäislammasta, Kristusta, ei saa syödä yhdessä ilkeyden ja pahuuden hapatuksen kanssa – sillä kauhealla uhalla, että sielusi juuritetaan pois Herran Israelista. Mitä tämä on? Tämä kuulostaa kamalalta eikä tunnu oikein evankeliselta. Onko sillä myös perustuksensa ja sovellutuksensa Uuden Testamentin suloisessa armonopissa?

Totisesti! Herätkäämme! Monet lukevat apostolin sanat hapatuksen pois perkaamisesta kevytmielisesti, niin kuin se ei lainkaan koskisi heitä, vaan vielä pitäisi paikkansa Israelin lapsista Egyptissä. Ei, tämä kappale kuuluu jokaiselle meistä. Mitä tämä sitten merkitsee? Sitä, että jokaisen, joka tahtoo viettää pääsiäistä, jokaisen, joka tahtoo omistaa autuuden Kristuksessa, tulee tehdä se rehellisesti. Hän ei saa tulla väärämielisenä Herran kasvojen eteen. Oikeastaan juuri tämä vääryys hengellisissä asioissa aikaansaa sen, että sielu hävitetään Herran Israelista, niin kuin Ananias ja Safiira Uudessa Testamentissa saivat surmansa tahtoessaan ulkokullailla ja valehdella Herran Hengelle. Pahuuden ja ilkeyden hapatus ei siis merkitse varsinaisesti itse syntiturmelusta ja sitä saastaisuutta, mikä on lihassa ja veressä ja mikä, tahdonpa sitä tai en, asuu minussa ja kiusaa ja ahdistaa jokaista todellista kristittyä; vaan hapatus on varsinaisesti *väärä mieli*, joka sekoittaa yhteen uskon ja synnin palveluksen, Kristuksen ja Belialin, Jumalan ja maailman, pimeyden ja valkeuden. Tämän huomaa ensinnäkin alkutekstin sanoista.

Apostolin sana *pahuudesta* merkitsee oikeastaan sitä, että minulla ei vain ole paha luonto, vaan että minä myös ”teen syntiä”, elän vääryydessä ja paheissa; *ilkeys* taas tarkoittaa väärämielistä sielua, joka kaikenlaisilla pahoilla konnan tempuilla, valheellisilla ja myrkyllisillä keinoilla vääntää kieroon sekä opin että elämän. Tämä käy vielä selvemmin ilmi niistä sanoista, jotka ilmaisevat näiden sanojen vastakohtan, nimittäin *puhtauden ja totuuden happamattomuudessa*, mitkä sanat Luther on selittänyt näin: ”*Puhtautta* on se, että eletään ja tehdään oikein ja kristillisesti hurskaasta sydäimestä, joka tahtoo hyvää jokaiselle, ei ajattele tehdä väärin tai vahingoittaa ketään, vaan kohtelee toisia niin kuin tahtoo toisten kohtelevan itseään. Mutta *totuus* on sitä, ettei käsitellä Jumalan sanaa väärässä ja petollisessa mielessä, vääryyden ja valheen hengessä, vaan opitaan sitä ja eletään sen mukaan oikein ja puhtaalla mielellä.”

Apostolin tarkoitus käy kuitenkin selvimmin esille tekstiyhteydestä ja siitä, mistä nämä sanat ovat aiheutuneet. Sanat ovat nimittäin 1. Kor. 5:ssä, missä hän kertoo kamalista korinttolaisten seurakunnassa vallitsevista olosuhteista ja tuomitsee ne. Siellä nimittäin ei seurakunnan jäsenten joukossa ollut vain ilmeisiä paheen orjia, niin että heidän

keskuudessaan oli haureutta, jopa niin karkeata, että eräskin heistä piti isänsä vaimoa, vaan he olivat - huomaa – lisäksi vielä *paisuneita*, kerskuivat hengellisestä valkeudestaan ja apostoleistansa, olivat suruttomia ja huolettomia, ikään kuin kaikki olisi ollut järjestyksessä; siitä apostoli lähinnä seuraavissa jakeissa huomauttaa. Hän sanoo: ”Teidän keskuudessannehan on haureutta, jopa semmoista haureutta, jota ei ole pakanoidenkaan keskuudessa. Ja te olette paisuneet pöyhkeiksi! Eikö teidän pikemminkin olisi pitänyt tulla murheellisiksi, että se, joka on tuommoisen teon tehnyt, poistettaisiin teidän keskuudestanne.” Ja tästä seikasta hän vielä lisää jakeessa 6: ”Ei ole hyvä, että kerskaatte. Ettekö tiedä, että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan. Peratkaa pois vanha hapatus.” Tämä oli Paavalin tarkoitus.

”Ilkeyden ja pahuuden hapatus” merkitsee siis oikeastaan sellaista väärää mieltä, että ihminen tahtoo tulla autuaaksi, tahtoo olla kristitty, tahtoo viettää pääsiäistä, vastaanottaa Kristuksen ja käydä Jumalan kansan kanssa luvattuun maahan, mutta tahtoo ottaa tielle mukaansa vanhat helmasyntinsä, suosia, salata ja puolustaa niitä eikä aiokaan niitä panna pois. Tämä on pääsiäisen viettämistä pahuuden ja ilkeyden hapatuksessa. Siksi apostoli sanoo: ei, sen, joka tahtoo ottaa vastaan pääsiäislampaan, on perattava pois vanha hapatus. Niin kuin juutalaiset etsivät ja perkasivat pois kaiken happamen leivän ja heitä oli sielun menetyksen uhalla kielletty syömästä sitä yhdessä pääsiäislampaan kanssa, niin täytyy senkin, joka tahtoo omistaa Kristuksen ja osuuden hänen suureen lunastustyöhönsä, ottaa asia vakavasti, rehellisesti etsiä vapautusta synneistänsä ja vääryyksistänsä, etsiä, ei syntien sallimista, vaan ainoastaan anteeksiantamusta ja niistä pääsyä.

Tämä on samaa kuin mitä apostoli sanoo toisestakin pääsiäistoimituksesta, nimittäin verellä vihmomisesta. Hän sanoo: ”Käykäämme esiin totisin sydämin täydessä uskon varmuudessa sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä.” Huomaa: ”totisin sydämin”, se on: sydämin, jotka vakaasti tahtovat kokonaan olla Herran omia ja hyljätä kaiken, mikä ei Herralle ole mieluista. (20.6).

